

LIBRI I PARË I SAMUELIT

Hyrye: autori interesohet kryesisht për mënyrën se si Zoti ia arrin qëllimit të tij nëpër historinë e Izraelit gjatë kësaj periudhe kur udhëheqja transferohet nga fisi i Efraimit në fisin e Judës, dhe kur shenjtërorja qëndrore zhvendoset nga Shilo në Jerusalem. Këtë periudhë e dominojnë tri figura kryesore: Samueli, Shauli dhe Davidi. Udhëheqja zhvendoset në jug nga Shiloja (Eli) së pari në fisin e Benjaminit (Samueli dhe Shauli) dhe në fund në fisin e Judës (Davidi).

Hana i lutet Zotit për një djalë

1 Në Ramataim, në territorin e klanit të Cufit në malësinë e Efraimit, jetonte një njeri me emrin Elkana. Ati i tij quhej Jeroham, gjyshi i tij Elihu, kurse stërgjyshi, që quhej Tohu, ishte biri i efraimasit Cufi.

²Elkana kishte dy gra: Hanën dhe Peninën. Penina kishte shumë fëmijë, kurse Hana ishte pa fëmijë.

³Një herë në vit Elkana shkante me familjen e tij në Shilo për të adhuruar Zotin, Perëndinë e Izraelit, dhe për t'i kushtuar atij flijim.

Në Shilo shërbenin si priftërinj të dy bijtë e Eliut, Hofniu dhe Pinhasi. ⁴Me rastin e flijimit të miqësisë, u bë një gosti ku Elkana i dha Peninës një pjesë kurse një pjesë secilit prej fëmijëve të saj. ⁵Megjithëse ai e donte shumë Hanën, i dha vetëm një pjesë, sepse Zoti nuk i kishte dhënë fëmijë. ⁶⁻⁷Kur vuri re këtë gjë, Penina filloi t'i hidhte thumba njërin pas tjetrit dhe ta fyente Hanën, që kishte mbetur beronjë. Ajo shkoi aq larg, sa që Hana filloi të qante dhe nuk mund të hante asgjë.

⁸Elkana e pyeti: «Pse qan? Përse nuk ha asgjë? Çfarë të mundon? A nuk vlej unë për ty më shumë se një familje e plotë?»

⁹Kjo gjë ndodhi edhe një herë tjetër. Pasi u ulën për të ngrënë e për të pirë, Hana u ngrit dhe shkoi në hyrjen e shenjtërores. Pranë derës ishte i ulur në karrigen e tij prifti Eli. ¹⁰Hana ishte krejt e dëshpëruar. Me lot në sy iu lut Zotit: ¹¹«O Zot! Ti, Perëndi i Izraelit! Ki mëshirë për mua dhe hiqma këtë turp. Më jep një djalë. Të premtoj se ai do të të takojë ty. Flokët e tij kurrë nuk do të qethen.»

Zoti dëgjon lutjen e Hanës

¹²Ndërsa Hana po e zgjaste lutjen e saj para Zotit, Eliu e vëzhgonte dhe shihnte se si lëviznin buzët e saj.

¹³Por meqë ajo lutej me vete, Eliu nuk dëgjoi asgjë. Prandaj e mori për një grua të dehur. ¹⁴«Deri kur do të silllesh kështu? – i bërtiti. – Më parë shko e shuajë dehjen tënde me gjumë!»

¹⁵«Jo, o zotëri, – iu përgjigj Hana, – nuk kam pirë asgjë; vetëm jam e mjerë dhe ia kam hapur zemrën Zotit.

¹⁶Mos mendo keq për mua. Kam hall të madh, jam krejt e dëshpëruar. Për këtë arsye e kam zgjatur lutjen.»

¹⁷«Shko në paqe! – i tha Eliu. – Perëndia e Izraelit përmbushtë lutjen tënde.»

¹⁸Hana u nda dhe u largua. Ajo hëngri përsëri dhe nuk ishte më e trishtuar.

¹⁹Të nesërmen, herët në mëngjes, Elkana dhe familja e tij, u ngritën, iu falën Zotit duke rënë përmbys para tij dhe u kthyen në Ramë. Kur Elkana fjeti herën tjetër me Hanën, Zoti ia përmbushi lutjen. ²⁰Ajo mbeti shtatzënë dhe i lindi një djalë. Kur lindi, ajo tha: «Këtë djalë ma fali Zoti, sepse iu luta Atij.» Prandaj e quajti Samuel. ♦

♦ Samuel (hebr. Shēmuel) do të thotë: i dëgjuar (*shēmua*) nga Zoti (*EI*).

Djali i takon Zotit

²¹Vitin tjetër, përsëri Elkana shkoi me familjen e tij në Shilo. Ai donte t'i kushtonte Zotit një flijim të veçantë, të cilin ia kishte premtuar. ²²Kësaj here Hana nuk e shoqëroi. Ajo i tha burrit të saj: «Sapo djali të rritet ca dhe të mos ketë më nevojë për t'i dhënë gjë, do ta sjell në shenjtëroren e Zotit. Pastaj ai do të mbetet atje përgjithmonë.» ²³Elkana u bind dhe tha. «Deri atëherë je e lirë të presësh – i tha. – Realizoftë Zoti çfarë ka premtuar për këtë fëmijë!» Kështu, Hana mbeti në shtëpi dhe kujdesej për foshnjën, Samuelin. ²⁴Kur Samueli u rrit, e ëma e çoi në shenjtëroren e Zotit, në Shilo. Ajo mori me vete edhe një dem trevjeçar, një trastë të vogël me miell dhe një rrëshiq me vere. ²⁵Pasi e therën demin, prindërit e çuan djaloshin tek Eliu. ²⁶«A e mbani mend, o zotëri? – tha Hana. – Unë jam ajo gruaja që dikur qëndronte në këtë vend duke iu lutur Zotit. ²⁷Këtu është fëmija, për të cilin iu luta Zotit atëherë. Ai e dëgjoi lutjen time. ²⁸Tani edhe unë dua ta plotësoj premtimin tim: fëmija do t'i takojë Zotit gjithë jetën e tij.» Dhe të gjithë ranë përmbys për t'iu lutur Zotit.

Zoti i mbron të dobët

2 Hana iu lut Zotit kështu: «O Zot! Ti më ke gëzuar! Ti më ke ngritur dhe më ke forcuar! Tani mund të qesh me armiqtë e mi. Jam plot gëzim, sepse ti më ke ndihmuar. ²Vetëm Zoti është i shenjtë. Nuk ka perëndi tjetër përveç Tij. Asnjë nuk mund të të mbrojë si ai. ³Mos u murrni! Mos u mbani për të madh! Mos u krekosni me planet tuaja! Zoti di gjithçka që bëni. Ai bën gjyq për çdo vepër të poshtër. ⁴Ai ua thyen armët njerëzve të fortë; të dobtëve dhe zemërlëshuarve u jep forcë të re. ⁵Të pasurit duhet ta

fitojnë bukën e gojës me duart e veta; të varfrit nuk kanë më nevojë të ankohen dhe mund të festojnë. Gruaja që ishte beronjë, lindi shtatë fëmijë, kurse atyre me shumë fëmijë nuk u mbeti asnjëri. ⁶Zoti vret dhe kthen në jetë; ai mërgon në botën e të vdekurve dhe thërret përsëri në jetë të vdekurit. ⁷Ai varfëron dhe pasuron. Disa i ngre, kurse disa i rrëzon. ⁸Të përbuzurit i nxjerr nga mjerimi i tyre dhe ua vë nderin në vend; bën që të ngrihen në rrethin e të nderuarve dhe u jep vendin e nderit. Mbarë Toka i takon Zotit; ai e ka vendosur në themele që nuk lëkunden.

⁹Zoti i drejton të gjithë ata që i besojnë, por armiqtë e tij mbarojnë në errësirë. Çdokush që mbështetet në forcat e veta, nuk korr fitoren. ¹⁰Kush ngre krye kundër Zotit, rrënohet; më i Larti bën që bubullima e tij të gjëmojë kundër kryengritësit. Zoti bën gjyq mbi mbarë Tokën. Ai e ka zgjedhur mbretin e tij dhe e ka emëruar, prandaj i jep fitore dhe pushtet të madh.»

Çrregullime në shenjtëroren e Zotit

¹¹Elkana u kthye në Ramë. Samueli i ri ndenji në shenjtëroren e Shilos dhe Eliu filloi ta mësonte për priftërinë. ¹²Bijtë e Eliut e shpërdoronin priftërinë e tyre. Ata nuk e çanin kokën për vullnetin e Zotit ¹³dhe nuk mjaftoheshin me atë që u takonte si pjesë në fljime. Kur ndokush nga populli përgatiste një fli për gostinë e fljimit dhe kur mishi ende nuk ishte gatuar, ata dërgonin shërbëtorin e tyre me një pirun të madh. ¹⁴Shërbëtori e ngulte atë në tenxhere dhe çfarë kapte piruni, e merrnin ata për vete.

Kështu silleshin bijtë e Eliut me të gjithë izraelitët që vinin në Shilo. ¹⁵Madje, edhe para se të kushtoheshin pjesët me dhjamë në altarin e Zotit, vinte shërbëtori i priftit dhe i thoshte fljuesit:

«Më jep një pjesë prej mishit që ke për të pjekur. Prifti e merr vetëm të gjallë, jo të pjekur!» ¹⁶Kur njeriu kundërshtonte: «Më parë duhet djegur dhjami për nder të Zotit, pastaj mund të marrësh çfarë të dëshirosh.», shërbëtori thoshte: «Dorëzoje menjëherë, ndryshe do ta marr me dhunë!» ¹⁷Në këtë mënyrë bijtë e Eliut u ngarkuan me faj të rëndë. Ata e fyenin Zotin, sepse nuk e çanin kokën për fljimet që i kushtoheshin.

Samueli dhe prindërit e tij

¹⁸Ndërkohë Samueli e kryente shërbimin e tij para Zotit. Megjithëse ishte shumë i ri, ai tanimë mbante përparësinë priftërore prej liri. ¹⁹Përveç kësaj, çdo vit e ëma i bënte një rrobë të sipërme të re dhe e sillte me vete, kur vinte me Elkanën për të bërë fljime.

²⁰Çdo herë Eliu i bekonte prindërit e Samuelit. Ai i thoshte Elkanës: «Nëpërmjet kësaj gruaje Zoti të dhëntë edhe fëmijë të tjerë, për të zëvendësuar atë që ia ke kushtuar Atij.» Pastaj ata ktheheshin në shtëpi. ²¹Zoti i dha Hanës edhe tre djem të tjerë dhe dy vajza. Por Samueli rrinte në shenjtëroren e Zotit.

Bijtë e Eliut nuk e dëgjojnë atin e tyre

²²Ndërkohë Eliu ishte plakur shumë. Kur mori vesh se çfarë u bënin izraelitëve bijtë e tij, ²³u tha: «Ç'janë këto gjëra të neveritshme që bëni? Të gjithë vijnë tek unë për t'u ankuar kundër jush. ²⁴Mbarë Izraeli flet se veproni keq. Kjo duhet ndërprerë! ²⁵Kur një njeri mëkaton kundër një njeriu tjetër, Zoti mund ta mbrojë, por kush mund ta mbrojë njeriun që mëkaton kundër Zotit? »

Por bijtë e Eliut nuk e dëgjuan atin e tyre. Zoti i bëri të shurdhër ndaj të gjitha paralajmërimeve të tij, sepse ishte i vendosur t'i vrasë.

²⁶Ndërkaq Samueli u rrit. Perëndia dhe njerëzit ishin të kënaqur me të.

Eliut i shpallet dënimi

²⁷Një ditë, profeti erdhi tek Eliu dhe i tha: "Zoti të çon këtë fjalë: «A e mban mend se si iu shfaqu Aharonit, stërgjyshit tënd, kur izraelitët ishin nën pushtetin e faraonit? ²⁸Prej të gjitha fiseve të Izraelit e zgjodha, atë, bashkë me pasardhësit e tij. I caktova që të më kushtojnë fljime në altarin tim dhe të paraqiten para meje me veshje priftërore. U kam dhënë të drejtën të marrin një pjesë nga të gjitha flitë që më kushtojnë izraelitët. ²⁹Përse keni lakmi të madhe dhe i përbuzni fljimet që m'i kushtoni me urdhrin tim? Edhe ti, Eli, përse përfill më shumë bijtë e tu sesa mua? Përse lejon që ata t'i heqin pjesët më të mira të flisë që më kushton mua populli im dhe t'i marrim për vete? ³⁰Dikur të kam premtuar se pasardhësit e tu do të jenë përgjithmonë priftërinjtë e mi. Por tani e marr mbrapsht premtimin tim dhe deklaroj: Kush më nderon, atë e nderoj edhe unë; por kush më përbuz, atë ia dorëzoi përbuzjes. Kështu them unë, Zoti, Perëndia e Izraelit. ³¹Pas pak kohësh, me vdekte të papritur do t'i rrëmbej prej jetës njerëzit e familjes sate, me qëllim që asnjëri prej tyre të mos bëhet plak i nderuar. ♦ ³²Do të shikoni plot me smirë dhe me hidhërim se si do t'u dërgoj të gjithë izraelitëve lumturi dhe lulëzim, ndërsa në familjen tënde nuk do të ketë më plak të nderuar. ³³Të gjithë do të vdesin në lulen e moshës dhe në ofhtë se lë ndonjë prej tyre të gjallë, do t'i shkaktoj vetëm vuajtje dhe mërzi. ³⁴Të dy bijtë e tu, Hofniu dhe Pinhasi, do të gjejnë vdekjen në të njëjtën ditë dhe kjo do të jetë për ty një shenjë që të gjitha të tjerat do të realizohen. ³⁵Pastaj do të emëroj një prift që do të mbetet besnik ndaj meje dhe do të bëjë atë që më pëlqen. Ai do të jetë në shërbim të mbretit që do ta zgjedhë dhe pasardhësit e tij do të jenë priftërinjtë e mi përgjithmonë. ³⁶Atëherë, kushdo që do të mbetet gjallë prej familjes sate, do të shkojë tek ai dhe do të bjerë përmbys para tij vetëm për t'i lypur një

monedhë argjendi ose një bukë. Ai do ta ndihmojë si ndihmës-prift, që të ketë të paktën diçka për të ngrënë.»”

♦ Parashikimi i zhdukjes së bijve të familjes priftërore të Eliut (4,11), në masakrën e pasardhësve të tij nga Shauli në Nov (22,18-19) dhe me largimin e Avjatarit nga priftëria (1 Mbr 2,26-27).

Zoti flet për herë të parë me Samuelin

3 Samueli i ri e ndihmonte Eliun në priftërinë. Atëherë ndodhte shumë rrallë që Perëndia të fliste me një njeri ose t'i shfaqej në ëndërr. ²Eliu ishte pothuajse i verbër. Një natë ai po flinte në vendin e tij të zakonshëm, ³ndërsa Samueli flinte në shenjtërore, pranë arkës së besëlidhjes. Llamba në shenjtërore ende digjej.

⁴Atëherë Zoti thirri: «Samuel!» «Po» – iu përgjigj i riu, ⁵vrapoi shpejt tek Eliu e tha: «Urdhëro! Përse më thirre?» «Jo, nuk të kam thirrur – i tha Eliu. – Bjer përsëri të flesh!» Samueli shkoi dhe ra përsëri në gjumë. ⁶Zoti thirri përsëri: «Samuel!», dhe i riu u ngrit përsëri në këmbë, shkoi tek Eliu e i tha: «Urdhëro! Përse më thirre?» «Jo, nuk të kam thirrur – tha Eliu. – Bjer përsëri të flesh!» Samueli shkoi dhe ra përsëri në gjumë. ⁷Ai nuk e dinte që po e thërriste Zoti, sepse ende nuk e kishte dëgjuar zërin e tij. ⁸Zoti e thirri përsëri për të tretën herë dhe Samueli shkoi përsëri tek Eliu dhe u paraqit. Eliu e kuptoi se ishte Zoti ai që e thërriste të riun ⁹dhe i tha: «Bjer përsëri të flesh dhe kur të të thërrasë edhe një herë, atëherë përgjigju: «Fol, o Zot, po të dëgjoj!»»

Samueli shkoi dhe ra përsëri të flinte. ¹⁰Atëherë Zoti i thirri si më parë: «Samuel, Samuel!» I riu iu përgjigj: «Fol, o Zot, po të dëgjoj!» ¹¹Atëherë Zoti tha: «Do të bëj diçka në Izrael. Kur ta dëgjojnë këtë, njerëzve do t'u therin veshët. ¹²Do të realizohet plotësisht ajo, me të cilën kam kanosur Eliun dhe familjen e tij. ¹³Ai e dinte se bijtë e tij më fyenin e, megjithatë nuk i pengoi.

Prandaj do ta shuaj pa mëdyshje familjen e tij. Për këtë e kam njoftuar prej kohësh. ¹⁴Jam betuar se kurrë nuk do ta fal fajin e familjes së tij. Nuk ka asnjë flijim, me të cilin mund të shlyhet një faj i tillë.»

¹⁵Samueli ra përsëri në gjumë. Në mëngjes hapi dyert e shenjtërores. Kishte frikë t'i thoshte Eliut ndonjë fjalë. ¹⁶Por Eliu e thirri: «Samuel! Eja këtu, biri im!» «Urdhëro! – iu përgjigj Samueli. ¹⁷Eliu e pyeti: «Çfarë të ka thënë Zoti? Mos ma fsheh! Le të të gjejë dënimi i tij, në qoftë se nuk më tregon gjithçka!» ¹⁸Atëherë ia tregoi të gjitha. Por Eliu tha: «Është Zoti! Përkulem.»

¹⁹Samueli u rrit. Zoti i dilte për krah dhe bëri që të plotësohej gjithçka që i thoshte Samueli. ²⁰Mbarë Izraeli, nga Dani deri në Beershevé, e kuptoi që Zoti e kishte caktuar atë si profetin e tij. ²¹Zoti vazhdoi t'i shfaqej Samuelit në Shilo për t'i dhënë udhëzime.

4 Në mbarë Izraelin dëgjoheshin me kujdes fjalët e Samuelit.

Dënimi nga Zoti është i pakthyeshëm

Izraelitët shkuan në luftë kundër filistenjve. Fushimi i izraelitëve ishte në Even-Ezer, kurse ai i filistenjve në Afek. ²Filistenjtë sulmuan dhe, pas një beteje të ashpër, ata dolën fitues. Prej izraelitëve ranë në luftë 4.000 veta.

³Kur ushtria e mundur u kthye në kamp, pleqtë e popullit pyetën njëri-tjetrin: «Pse Zoti e lejoi këtë humbje? Përse filistenjtë arritën të na mundnin?» Ata u këshilluan dhe vendosën: «Le të dërgojmë njerëz në Shilo për të marrë arkën e besëlidhjes! Atëherë Zoti do të jetë mes nesh dhe do të na ndihmojë kundër armiqve tanë.»

⁴Ata dërguan disa burra në Shilo për të marrë arkën e besëlidhjes, ku Perëndia, Zoti i ushtrive të Izraelit, rri i ulur në fron midis dy engjëjve rojtarë. Arkën e shoqëronin priftërinjtë Hofni dhe Pinhas. ⁵Kur arriti arka e besëlidhjes në fushim, u dëgjua një brohoritje aq e madhe, saqë gjëmoi toka. ⁶Zhurma arriti gjer te filistenjtë. «Ç'është kjo brohoritje në fushimin e hebrejve?» – ata pyetën njëri-tjetrin. Kur morën vesh se arka e besëlidhjes kishte ardhur në fushimin e hebrejve, ⁷i kapi frika. «Tani jemi të humbur – thanë. – Atyre u ka ardhur Perëndia në fushim. Një gjë e tillë nuk ka ndodhur ndonjëherë deri tani. ⁸Kush prej nesh mund të mbrohet kundër një perëndie aq të fuqishëm? Ky është i njëjti perëndi që asgjësoi egjiptianët në shkretëtirë!» ⁹Por udhëheqësit u thanë duke thirrur: «Erdhi koha! Guxim dhe luftoni si burra. Ndryshe hebrejët do të na vënë të bëni angari, siç kemi bërë ne për ta. Merrni zemër dhe tregoni se kush jeni!»

¹⁰Shkuan në luftë dhe izraelitët pësuan disfatë të plotë. Ushtria u shpërnda dhe secili iku në shtëpi. 13.000 izraelitët mbetën të vdekur në fushën e betejës. ¹¹Vdekjen e gjetën edhe të dy bijtë e Eliut. Arka e besëlidhjes ra në duart e filistenjve.

Tronditja për humbjen e arkës së besëlidhjes

¹²Po atë ditë një burrë prej fisit të Benjaminit e solli në Shilo lajmin për disfatën. Si shenjë vajtimi ai kishte grisur rrobat dhe kishte hedhur dhe mbi kokë. ¹³⁻¹⁵Eliu, i cili ishte në atë kohë 98 vjeç dhe pothuajse i verbër, rrinte i ulur në karrige dhe dëgjonte me kujdes se ç'po ndodhte poshtë në rrugë. Ai ishte i shqetësuar për arkën e Perëndisë.

Kur erdhi lajmëtari në qytet për të shpallur se ç'kishte ndodhur, të gjithë thirrën të tmerruar. «Ç'kuptim ka kjo?» – pyeti Eliu. Pas pak, lajmëtari arriti dhe i tha: ¹⁶«Po vij drejtpërdrejt nga beteja, i kam ikur armikut.» Eliu pyeti: «Ç'ka ndodhur?», ¹⁷dhe lajmëtari e njoftoi: «Ne jemi mundur! Ushtria jonë ka ikur. Djemtë e tu kanë rënë. Arka e besëlidhjes është e humbur!»

¹⁸Kur Eliu dëgjoi për humbjen e arkës, ra praptas nga karrigia e tij në hyrjen e shenjtërores. Ishte aq plak dhe i rëndë, sa që theu qafën dhe vdiq. Eliu kishte qenë gjyqtar në Izrael për 40 vjet.

¹⁹E reja e tij, gruaja e priftit Pinhas, priste një fëmijë dhe ishte pak para lindjes. Kur dëgjoi se arkën e besëlidhjes e kishin grabitur filistenjtë dhe se vjehri dhe burri i saj vdiqën, atë e kapën dhimbjet dhe u rrëzua përtokë. Ajo lindi një fëmijë, ²⁰por lindja ia kushtoi jetën. Kur ishte duke vdekur, gratë që e rrethuan i thanë: «Gëzohu, se ke lindur djalë!»

Por ajo nuk u ngushëllua.

²¹⁻²²Ajo mendonte vetëm për humbjen e arkës së besëlidhjes dhe për vdekjen e të vjehrrit dhe burrit të saj, prandaj tha: «Lavdia e Perëndisë ka ikur nga Izraeli! Arka e Perëndisë është e humbur!» Për këtë, ajo e quajti djalë Ikavod (lavdia është larguar).

Arka e besëlidhjes nuk u sjell fat filistenjve

5 Arkën e besëlidhjes, që ua grabitën izraelitëve, filistenjtë e morën nga Even-Ezeri dhe e çuan në Ashdod ²në tempullin e perëndisë së tyre, Dagonit. Atje e vunë pranë shtatores së perëndisë së tyre.

³Të nesërmen, në mëngjes, kur njerëzit e Ashdodit shkuan në tempull, shtatorja e Dagonit ishte përmbysur dhe ishte shtrirë me fytyrë përtokë, para arkës së Zotit. Ata e ngritën përsëri në vendin e vet; ⁴por edhe mëngjesin tjetër shtatorja e Dagonit ishte shtrirë përtokë para arkës së besëlidhjes. Koka dhe duart e shtatores ishin thyer dhe shtriheshin mbi pragun e derës. ⁵Për këtë, priftërinjtë e Dagonit dhe të gjithë vizitorët e tempullit, edhe sot nuk e shkelin këtë prag.

⁶Fuqinë e Zotit e provuan edhe banorët e Ashdodit dhe të fshatrave përreth. Ai i ndëshkoi ata duke u nxjerrë gunga ♦ që u dhembnin. ⁷Atëherë ata thanë: «Arka e Perëndisë së Izraelit duhet larguar. Dora e tij rëndon shumë mbi ne, madje edhe perëndinë tonë, Dagonin, e ka prekur rëndë.»

⁸Ata dërguan fjalë që të mblidheshin të gjithë mbretërit e filistenjve dhe i pyetën: «Çfarë duhet të bëjmë me arkën e Perëndisë së Izraelit.»

«Silleni deri në Gat» – i këshilluan mbretërit e mbledhur. Kështu, arka u çua gjer atje.

⁹Por Zoti bëri që edhe njerëzit e Gatit të provonin fuqinë e tij. Ai i mundi të gjithë, pa përjashtim, me gungat që u dolën në trup e që u dhembnin shumë. Në Gat shpërtheu një panik i madh. ¹⁰Pastaj arkën e besëlidhjes e hoqën prej andej dhe e çuan deri në Ekron.

Kur mbërriti arka atje, njerëzit thirrën me zë të lartë: «Tani e sollën arkën e Perëndisë së Izraelit gjer te ne, që ne të vdesim të gjithë!» ¹¹Burrat e qytetit thirrën të mblidheshin mbretërit e filistenjve dhe u kërkuan: «Largojeni arkën e Perëndisë së Izraelit. Dërgojeni nga ka ardhur, ndryshe do të na vrasë, ne dhe familjet tona.» Në qytet mbretëronte frika nga vdekja, sepse të gjithë banorët e provuan fuqinë ndëshkuese të Zotit. ¹²Madje edhe ata që shpëtuan gjallë, ishin të mbushur me gunga dhe njerëzit iu drejtuan qiellit për ndihmë.

♦ **Bëhet fjalë për murtajë bubonike që përhapet me anë të pleshtave që iu ngjiten bartësve të arkës.**

Kthimi i arkës së besëlidhjes

6 Arka e besëlidhjes kishte mbetur shtatë muaj te filistenjtë. ²Më në fund lajmëruan të mblidheshin priftërinjtë dhe falltarët e tyre dhe i pyetën: «Ç'të bëjmë me arkën e Zotit? A mund ta kthejmë thjesht, apo duhet të bëjmë ndonjë gjë tjetër?»

³Ata morën udhëzimin që vijon: «Arka nuk duhet kthyer pa ceremoni. Ju duhet të pajtoheni me Perëndinë e Izraelit me një flijim. Atëherë do t'ju kthehet shëndeti dhe do ta kuptoni përse Ai ju ka ndëshkuar aq rëndë.»

⁴«Çfarë flie duhet t'i dërgojmë?» – pyetën përsëri filistenjtë. «Pesë gunga të arta dhe pesë minj, – iu përgjigjën priftërinjtë dhe falltarët, – nga një për çdo qytet filiste, sepse të pesë qytetet, me mbretërit e tyre, i zuri murtaja. ⁵I imitoni me ar gungat dhe minjtë dhe dërgojani Perëndisë së Izraelit, si shenjë se e pranoni pushtetin e tij. Ndoshta atëherë do të heqë dorë nga shtypja e tmerrshme që rëndon mbi ju, mbi vendin tuaj dhe mbi perëndinë tuaj. ⁶Mos u bëni kokëfortë, si egjiptianët dhe faraoni i tyre dikur! Kur Zoti u tregoi fuqinë e tij, ata u detyruan ta lironin popullin izraelit dhe ta linin të shkonte. ⁷Merrni një karrocë të re dhe në të mbrehni dy lopë që pjellin për herë të parë dhe që nuk janë mbrehur ndonjëherë në zgjedhë. Hiquni viçat dhe ua çoni prapa te kopeja e zakonshme. ⁸Vendosni në karrocë arkën e Zotit dhe pranë saj vini një kuti me dhuratat e arta që i keni caktuar. Lini arkën t'i drejtojë lopët ku të dojë.

⁹Atëherë do të zbulohet nga vjen kjo fatkeqësi e madhe. Në qoftë se arka merr udhën drejt Bet-Shemeshit, drejt vendit të vet, atëherë duhet ta dini se këtë murtajë e dërgoi Zoti. Në qoftë se shkon në drejtim tjetër, të paktën do ta dimë se Zoti nuk na ka ndëshkuar, por se murtaja ka rënë rastësisht mbi ne.»

¹⁰⁻¹¹Filistenjtë vepruan pikërisht sipas udhëzimeve të priftërinjve dhe të falltarëve të tyre. ¹²Por lopët morën

udhën drejt Bet-Shemeshit. Ato zgjodhën rrugën më të drejtë dhe nuk u larguan nga ajo as djathtas e as majtas, duke pëllitur vazhdimisht. Mbretërit e filistenjve u shkuan pas deri në vendin ku fillon territori i Bet-Shemeshit.

¹³Njerëzit e Bet-Shemeshit po korrnin të lashtat poshtë në luginë. Kur ngritën sytë, panë se po afrohej arka e besëlidhjes. Ata u gëzuan shumë. ¹⁴Arka arriti deri në fushën e Joshuas dhe ndaloi pranë një shkëmbi. Atje njerëzit e Bet-Shemeshit e prishën karrocën dhe dërrasat i çanë për dru zjarri. Lopët iu kushtuan Zotit si flijim miqësie. ¹⁵Levitët kishin zbritur nga karroca arkën e Zotit dhe kutinë me dhuratat për flijim dhe i kishin vënë të dyja mbi një shkëmb. Para saj njerëzit e Bet-Shemeshit ia kushtuan Zotit flijimet e përkushtimit dhe i therën kafshët për flijim miqësie.

¹⁶Pesë mbretërit e filistenjve vëzhguan me kujdes gjithçka dhe po atë ditë u kthyen në Ekron. ¹⁷Ata i kishin dërguar Zotit pesë gunga të arta për t'u pajtuar me të, nga një për qytetet Ashdod, Gaza, Ashkelon, Gat dhe Ekron. ¹⁸Përveç kësaj, ata i kishin dërguar Zotit edhe një numër të madh minjsh të artë, nga një për çdo fshat të territorit të tyre, jo vetëm për qytetet e fortifikuara, por edhe për fshatrat në fushë. Edhe sot mund të shihet shkëmbi i madh, ku e kishin vënë arkën e besëlidhjes, në fushën e Joshuas pranë Bet-Shemeshit.

Arka e besëlidhjes vjen në Kirjat-Jearim

¹⁹Por Zoti i ndëshkoi banorët e Bet-Shemeshit, sepse kishin shikuar brenda në arkën e besëlidhjes. Nga Bet-Shemeshi vdiqën 70 vetë. Mbarë populli i vajtoi, sepse Zoti i kishte ndëshkuar shumë rëndë, ²⁰Njerëzit e Bet-Shemeshit thanë: «E kush mund të qëndrojë afër këtij Perëndie të shenjtë. Arka e tij duhet larguar, por ku?» ²¹Ata dërguan lajmëtarë në Kirjat-Jearim dhe lajmëruan njerëzit që banonin atje: «Filistenjtë e kanë kthyer arkën e Zotit. Ejani dhe merreni me vetë!»

7 Atëherë shkuan njerëzit e Kirjat-Jearimit dhe e morën arkën e besëlidhjes. Ata e çuan në shtëpinë e Avinadavit që gjendej në një sukë lart mbi qytet. Birin e tij, Elazarin, e shuguruan ruajtës të arkës.

Populli i drejtohet përsëri Zotit

²Kishin kaluar 20 ♦ vjet që nga sjellja e arkës së besëlidhjes në Kirjat-Jearim. Populli ishte në gjendje të dëshpëruar dhe, për të shpëtuar, iu drejtua përsëri Zotit dhe i kërkoi ndihmë. ³Për këtë, Samueli u tha izraelitëve: «Në qoftë se me të vërtetë doni të ktheheni te Zoti, largoni shtatoret e perëndive dhe të perëndeshave të huaja! Besojini vetëm Zotit dhe mos nderoni perëndi tjetër përveç tij. Vetëm atëherë ai do t'ju çlirojë nga duart e filistenjve.»

⁴Izraelitët e dëgjuan Samuelin. Ata i hoqën shtatoret e idhujve Baal dhe Astarte dhe nderonin vetëm Zotin.

⁵Pastaj Samueli i ftoi izraelitët të shkonin në Micpë. «Atje do t'i lutem Zotit që t'ju ndihmojë përsëri» – tha ai. ⁶Të gjithë shkuan, nxorën ujë dhe e derdhën para Zotit, agjëruan gjithë ditën dhe pranuan para Zotit mëkatet e tyre. Atje në Micpë, Samueli zgjidhi mosmarrëveshjet e izraelitëve dhe u dha vendimet e tij gjyqësore.

⁷Kur morën vesh filistenjtë se izraelitët ishin mbledhur në Micpë, pesë mbretërit filistenj mblodhën ushtritë e tyre dhe u përgatitën për luftë kundër Izraelit. Kur arriti ky lajm tek izraelitët, ata i lëshoi zemra. ⁸Ata e mbytën Samuelin me lutje: «Mos na lër në baltë! Lutju Zotit, Perëndisë sonë, pa pushim që të na ndihmojë kundër filistenjve dhe të na shpëtojë nga rrënimi.» ⁹Samueli theri një qengj dhe e dogji në altar, si flijim kushtuar Zotit, duke iu lutur për Izraelin. Dhe Zoti ia dëgjoi lutjen.

¹⁰Ndërsa Samueli po mbaronte flijimin, u afruan filistenjtë, të gatshëm për luftë. Por Zoti bëri që të bubullonte me aq forcë, sa që filistenjtë i kapi paniku dhe ikën të tmerruar. ¹¹Pastaj burrat e Izraelit dolën me vrull nga Micpa, i ndoqën pas deri në Bet-Kar dhe u shkaktuan disfatë të rëndë. ¹²Samueli ngriti një përmendore të ngurtë midis Micpës dhe Jeshanës. «Gjer këtu, Zoti na ka ndihmuar» – tha ai. Prandaj përmendoren e quajti Even-ha-Ezer (Guri i ndihmës).

¹³Zoti i kishte mundur filistenjtë aq keq, sa që nuk guxuan më të hynin në territorin e Izraelit. Sa ishte gjallë Samueli, ata nuk e morën më veten. ¹⁴Të gjitha qytetet midis Ekronit dhe Gatit që i kishin marrë filistenjtë, ranë përsëri në duart e izraelitëve, bashkë me territorin përkatës. Izraelitët jetonin në paqe edhe me amorasit.

¹⁵Gjer kur vdiq, Samueli ishte gjykatës dhe udhëheqës i izraelitëve. ¹⁶Një herë në vit ai vizitonte shenjtërorët në Bet-El, Gilgal dhe Micpë, për të dhënë vendime gjyqësore dhe për të zgjidhur mosmarrëveshjet. ¹⁷Pjesën tjetër të kohës, ai vepronte si gjyqtar në vendlindjen e tij, në Ramë. Atje ndërtoi një altar për nder të Zotit.♦♦

♦ Kjo mund të shënojë periudhën e shtypjes filiste.

♦♦ Kjo mund të tregojë se ky e kishte zëvendësuar Eliun si kryepriфт.

Samueli paralajmëron për emërimin e një mbreti

8 Kur Samueli ishte plak, i emëroi bijtë e tij gjyqtarë mbi izraelitët. ²Më i madhi quhej Joel dhe më i riu Avija. Ata e ushtronin detyrën e gjyqtarit në Beershevë. ³Veçse ata nuk ndoqën shembullin e atit të tyre, por kërkuan të pasuroheshin. Ata merrnin ryshfet dhe drejtësinë e morën nëpër këmbë. ⁴Prandaj u mblodhën të gjithë pleqtë e Izraelit dhe shkuan te Samueli në Ramë. ⁵I thanë: «Ti je plakur dhe bijtë e tu nuk sa po e ndjekin shembullin tënd. Jepna një mbret, siç e kanë kombet e tjera; ai të kujdeset për drejtësinë.»

⁶Samueli nuk pranoi që ata të kishin mbret. Ai iu drejtua Zotit, ⁷por ky iu përgjigj: «Plotësoje dëshirën e tyre! Ata nuk kanë gjë me ty, por nuk më pranojnë mua. Nuk duan që unë të vazhdoj të jem mbreti i tyre!» ⁸Që nga koha që i nxora nga Egjipti, herë pas here ma kanë shkelur besën dhe u janë drejtuar perëndive të tjera. Kështu kanë vazhduar gjer sot. Tani këtë po e provon edhe ti. ⁹Përmbushe dëshirën e tyre! Por, më përpara, thuaju troç, se çfarë të drejta ka një mbret dhe çfarë mund të bëjë me ta.»

¹⁰Samueli veprroi sipas urdhrit të Zotit. ¹¹I tha popullit: «Ju duhet ta keni të qartë se çfarë të drejtash mund të kërkojë një mbret. Ai do t'i marrë djemtë tuaj në shërbim të tij, që të kujdesen për kuajt, karrocet e tij dhe që t'i dalin përpara me vrap kur të duket ai. ¹²Një pjesë do ta bëjë kapitenë dhe kolonelë, kurse të tjerët do të detyrohen të punojnë arat e tij dhe t'i korrin ato. Të tjerët do të detyrohen të prodhojnë armë dhe karroca. ¹³Edhe vajzat tuaja do t'i marrë në oborritin e tij, që t'i gatujnë, t'i pjekin dhe që t'i përgatitin vajra. ¹⁴Arat, vreshtat dhe ullishtat më të mira do t'ju marrë për t'ua dhënë nëpunësve të tij. ¹⁵Nga prodhimet e arave dhe të vreshtave tuaja ai do të mbledhë të dhjetën, për të paguar oborrtarët dhe shërbëtorët e tij. ¹⁶⁻¹⁷Edhe prej deleve dhe dhive do t'ju marrë të dhjetën. Shërbëtorët dhe shërbëtorët tuaj, të rinjtë tuaj më të mirë, madje edhe gomarët tuaj do t'i detyrojë të punojnë për të. Ju të gjithë do të jeni skllevërit e tij!» ¹⁸Do të vijë një kohë që do të keni shumë dëshirë për ta hequr qafe atë, por do të jetë tepër vonë. Atëherë ju do t'i drejtoheni Zotit për ndihmë, por ai nuk do t'ju ndihmojë.»

¹⁹Por populli nuk donte ta dëgjonte Samuelin. Të gjithë thirrën: «Jo, ne duam mbret!» ²⁰Le të bëhet edhe te ne si te popujt e tjerë! Mbreti le të na nxjerrë vendime gjyqësore dhe të na udhëheqë në kohën e luftës!»

²¹Samueli e njoftoi Zotin për gjithçka. ²²Zoti iu përgjigj: «Prano dhe emëro një mbret për të sunduar mbi ta!»

Pastaj Samueli i nisi pleqtë e Izraelit dhe i lejoi të shkonin në shtëpi.

Shauli i ri kërkon gomaricat e humbura

9 Në territorin e fisit të Benjaminin jetonte një njeri i pasur dhe i respektuar me emrin Kish. Ati i tij quhej Aviel, ndërsa stërgjyshërit quheshin Ceror, Behorat dhe Afiah. ²Kishi kishte një djalë me emrin Shaul. Ai ishte i ri, i bukur dhe trupmadh: ishte një kokë njeriu më i gjatë se të gjithë të rinjtë e tjerë të Izraelit.

³Një herë, të atit i kishin ikur gomaricat. Ai i tha Shaulit: «Merr me vete një shërbëtor dhe kërkoji!»

⁴Shauli me shërbëtorin u endën andej-këtej nëpër malësinë e Efraimit, por nuk i gjetën askund. Kërkuan në krahinën e Shalishës – më kot; pastaj në krahinën e Shaalimit – më kot; shkuan në krahinën e Jemimiut – asnjë gjurmë. ⁵Kur arritën në krahinën e Cufit, Shauli i tha shërbëtorit të tij: «Më mirë të kthehemi! Ndryshe ati im do të shqetësohet më shumë për ne sesa për gomaricat.»

⁶Por shërbëtori iu përgjigj: «Në qytet është një njeri i respektuar i Perëndisë. Gjithçka që thotë, realizohet. Të shkojmë tek ai, ndoshta mund të na ndihmojë.»

⁷«Po çfarë mund t'i japim atij? – pyeti Shauli. – Qeset tona janë të zbrazëta, bukën e hëngrëm dhe tani nuk kemi asgjë.»

⁸Shërbëtori tha: «Më ka mbetur edhe një monedhë argjendi. Do t'ia jap atij. Besoj se ai do të na tregojë se ku duhet t'i kërkojmë gomaricat.»

⁹⁻¹¹«Mirë, – tha Shauli, – të shkojmë!» dhe u nisën për rrugë. Kur arritën në rrugën që të çon për në qytet, u dolën përpara disa vajza që po shkonin për të mbushur ujë. Ata i pyetën vajzat: «A është vegimtari në qytet?» (në atë kohë profetin ende e quanin «vegimtar». Kur kërkohej një përgjigje nga Perëndia, thuhej: «Ejani, le të shkojmë te vegimtari!»)

¹²Vajzat iu përgjigjën: «Po, ai është në qytet. Sot sapo ka ardhur, sepse populli do të kremtojë një festë me flijime në sukën përmbi qytet. Nxitoni, ¹³që ta takoni para se të largohet për gostinë. Të gjithë e presin, sepse pjesëmarrësit në gosti mund ta hanë flinë vetëm pasi ta ketë bekuar ai. Po shkuat shpejt do ta takoni!»

Shauli pritet si mbret

¹⁴Të dy u ngjitën për në qytet. Kur po kalonin nëpër portë, Samueli sapo dilte nga qyteti për të hipur në vendin e flijimit. ¹⁵Zoti e kishte përgatitur një ditë më parë për takimin me Shaulin dhe i kishte thënë:

¹⁶«Nesër, rreth kësaj kohe, do të të dërgoj një njeri prej fisit të Benjaminin. Atë duhet ta lyesh me vaj për ta emëruar udhëheqës të popullit izraelit. Ai duhet ta çlirojë Izraelin nga sundimi i filistenjve. Thirrjen e izraelitëve për ndihmë e kam dëgjuar dhe do t'i ndihmoj.»

¹⁷E kur Samueli e pa Shaulin, Zoti i tha: «Ja njeriu, për të cilin të kam folur. Ai duhet ta sundojë popullin tim.»

¹⁸Në portën e qytetit, Shauli hasi Samuelin dhe e pyeti: «A mund të më tregosh ku banon vegimtari?»
¹⁹Samueli iu përgjigj: «Unë jam. Ejani me mua në sukë! Ju jeni sot mysafirët e mi. Nesër në mëngjes mund ta vazhdosh rrugën tënde. Atëherë do t'ju përgjigjem të gjitha pyetjeve të tua. ²⁰Për gomaricat që të kanë ikur para tri ditësh mos ki merak, se u gjetën. Por ka gjëra më të rëndësishme: mbarë Izraeli i var shpresat tek ti dhe te familja jote!»
²¹«Si mund ta thuash një gjë të tillë? – ia ktheu Shauli. – Unë i takoj fisit të Benjaminit, fisit më të vogël në gjithë Izraelin, dhe klani im është më i vogli në mbarë fisin!»
²²Samueli e çoi Shaulin dhe shoqëruesin e tij në sallën e shenjtërores dhe i vuri në kryevendet e tavolinës. Ishin të ftuar rreth tridhjetë mysafirë.
²³Pastaj i dha urdhër gjellëbërësit: «Sille këtu pjesën që urdhërova të rezervohej!» ²⁴Gjellëbërësi solli një kofshë dhe ia vuri Shaulit përpara: «Shijoj! Ajo është rezervuar për ty, që të mund të thuash: «Të gjithë të ftuarit ishin mysafirët e mi!»»
Pasi hëngrën së bashku, ²⁵Samueli zbriti me Shaulin poshtë në qytet. Bisedën e vazhduan në tarracë.
²⁶Atje Shauli ra të flinte. Herët, në mëngjes Samueli i tha duke thirrur lartë në tarracë: «Çohu! – Do t'ju shoqëroj një copë rrugë!»
Shauli u ngrit dhe ata u nisën për rrugë. ²⁷Kur arritën në kufirin e qytetit, Samueli i tha: «Prit pak këtu dhe nise shërbëtorin tënd përpara. Kam për të të dhënë një lajm nga Perëndia.»
Shërbëtori shkoi përpara.

♦ Nga ky kapitull del qartë që Samueli ishte jo vetëm profet dhe gjyqtar, por edhe ushtronte shërbesën e priftërisë. Kur e takoi Shaulin, tek po kthehej nga turneja e tij në Izrael për të rregulluar grindjet dhe të dhëna këshillë.

Shpirti i Perëndisë e shtie në dorë Shaulin

10 Samueli kishte me vete një plloskë me vaj. Ai ia derdhi Shaulit vajin në kokë, e puthi dhe i tha: «Me këtë lyerje Zoti të ka emëruar udhëheqës të popullit të tij, Izraelit.» ²Heshti pak dhe vazhdoi: «Kur të shkosh tani, do të hasësh dy burra pranë varrit të Rahelës në territorin e fisit të Benjaminit. Ata do të të thonë: «Gomaricat janë të gjetura. Por tani ati yt është i shqetësuar për ty, sepse ke kaq kohë që je larguar.» ³Pastaj, kur të shkosh më tutje dhe të arrish te lisi i Tavorit, do të hasësh tre burra që shkojnë në shenjtëroren e Bet-Elit. Njëri prej tyre do të mbajë tre keca, kurse tjetri tri bukë dhe i treti një rrëshiq me verë. ⁴Ata do të të përshëndesin dhe do të të japin dy prej bukëve. Pranoji! ⁵Pastaj do të shkosh në Give, atje ku filistenjtë kanë ngritur shtyllat e tyre të fitores. Para qytetit do të hasësh një grumbull profetësh që po zbresin nga vendi i flijimit në sukë. Ata do të jenë duke u rënë harpave, daulleve, fyejve e lahutave dhe duke kërcyer e duke kënduar në ekstazë. ⁶Pastaj Shpirti i Zotit do të bjerë mbi ty dhe ekstaza e tyre do të të kapë edhe ty. Që atëherë ti do të shndërrohesh si njeri. ⁷Kur të të ndodhin të gjitha këto, mos ngurro më! Bëj si të thotë shpirti! Perëndia do të të ndihmojë.» ⁸Samueli vazhdoi: «Shko përpara meje në Gilgal dhe më prit shtatë ditë. Do të vij për t'i kushtuar fljimin Zotit. Pastaj do të të tregoj gjithçka që duhet të bësh.»
⁹Kur Shauli u largua nga Samueli, Perëndia e bëri njeri të ri. Të gjitha ato që kishte parashikuar Samueli, u realizuan njëra pas tjetrës. ¹⁰Më në fund, Shauli dhe shoqëruesi i tij arritën në Give, ku hasën një grumbull profetësh. Shpirti i Perëndisë e mori në dorë Shaulin dhe ekstaza e profetëve e kapi edhe atë.
¹¹Kur e panë këtë gjë të njohurit e tij, e pyetën njëri-tjetrin: «Çfarë i ka ndodhur? Si është e mundur që Shauli është radhitur me profetët?» ¹²Njëri prej të pranishmëve tha: «Ata nuk janë kurrkushi!» Kështu lindi shprehja; «A radhitet edhe Shauli me profetët?»
¹³Kur mbaroi ekstaza, Shauli hipi në vendin e flijimit. ¹⁴Xhaxhai i tij e pa bashkë me shërbëtorin dhe i pyeti: «Ku ishit?» «Ishim duke kërkuar gomaricat, – iu përgjigj Shauli, – e meqë nuk arritëm t'i gjenim, pyetëm Samuelin.»
¹⁵«E çfarë ju tha ai?» – donte të dinte xhaxhai. ¹⁶«Se gomaricat janë të gjetura» – iu përgjigj Shauli. Por faktin që Samueli i kishte thënë se ai do të bëhej mbret, nuk ia tregoi.

Shauli emërohet mbret

¹⁷Samueli lajmëroi të mblidhej populli. Të gjithë burrat e Izraelit shkuan në Micpë, në shenjtërore. ¹⁸Atje ai u tha: «Zoti, Perëndia e Izraelit, ju nxori nga Egjipti, ju çliroi nga duart e egjiptianëve dhe nga duart e të gjithë armiqtë të tjerë. ¹⁹Ai ju ndihmoi që të shpëtoni nga çdo hall dhe rrezik. Por ju e mohuat Zotin dhe kërkuat që të emërohej një mbret mbi ju. Ju duhet të bëni qejfin tuaj. Radhituni sipas fiseve dhe klaneve dhe paraqituni këtu para Zotit!»
²⁰Samueli i vuri kryetarët e fiseve të veçanta të paraqiteshin dhe e pyeti Zotin me short. Shorti i ra fisit të Benjaminit. ²¹Pastaj urdhëroi që të paraqiteshin kryetarët e klaneve të fisit të Benjaminit. Shorti i ra klanit të Matriut dhe, ndër burrat e këtij klani, shorti i ra Shaulit, birit të Kishit. Por, kur u dha urdhri që të paraqitej, atë nuk gjetën asgjëkundi.
²²Ata e pyetën Zotin: «Mos nuk janë paraqitur të gjithë?» Zoti iu përgjigj: «Kërkojeni! Ai u fsheh në fushim!»

²³Ata vrapuan atje dhe e morën. Kur qëndroi mes tyre, e vunë re: Shauli ishte një kokë më i lartë se të gjithë të tjerët.

²⁴Samueli i tha popullit: «Ja njeriu që ka zgjedhur Zoti. Shikojeni! Në mbarë popullin e Izraelit, askush nuk është si ai.» Të gjithë thirrën: «Rroftë mbreti!» ²⁵Samueli e njoftoi popullin për të drejtat e mbretit. Ai i shënoi ato dhe e ruajti dokumentin në shenjtëroren e Zotit. Pastaj e shpërndau mbledhjen dhe secili shkoi në shtëpi. ²⁶Edhe Shauli shkoi në shtëpi në Give. Një numër i madh burrash nga ushtria e Izraelit e shoqëruan, sepse Perëndia kishte bërë që ai të vinte në qejf. ²⁷Duke e parë në atë gjendje, disa njerëz të poshtër e përqeshën duke thënë: «A do ta ndryshojë ky gjendjen tonë?» Ata e shikonin me përbuzje dhe nuk i çuan asnjë dhuratë. Por Shauli heshti.

Prova e parë e Shaulit

11 [Tani Nahashi, mbreti i amonasve, i kishte shtypur rëndë anëtarët e fiseve të Gadit dhe Ruvenit, duke i nxjerrë syrin e djathtë secilit prej tyre dhe duke penguar që t'i arrijë nga jashtë Izraelit ndonjë shpëtimtar. Askush nga izraelitët në anën lindore të Jordanit nuk mbetej pa i nxjerrë syrin e djathtë. Por, disa 7.000 burrë u ishin ikur amonasve dhe kishin gjetur strehë në qytetin Javesh-Gilead.] ♦ Nahashi, mbreti i amonasve, u paraqit me ushtrinë e tij para qytetit Javesh, në territorin e Gileadit, dhe e rrethoi. Banorët e qytetit i bënë Nahashit këtë propozim: «Po na premtove se do të na lësh të gjallë, ne do të të nënshtrohemi.» ²Mbreti i amonasve iu përgjigj: «Po ju premtoj, por vetëm me një kusht: secilit prej jush do t'i nxjerr syrin e djathtë. Kështu do ta turpëroj mbarë Izraelin.» ³Atëherë pleqtë e qytetit iu lutën: «Jepna një afat prej shtatë ditësh! Do të dërgojmë lajmëtarë në mbarë Izraelin. Në qoftë se askush nuk na vjen në ndihmë, do të dorëzohemi tek ti.»

⁴Lajmëtarët shkuan edhe në Give, në qytetin e Shaulit. Ata ua përshkruan gjendjen e tyre banorëve dhe të gjithë filluan të vajtonin. ⁵Atë çast, Shauli me qetë e tij po kthehej nga puna në fushë. «Përse ju të gjithë po qani dhe vajtoni?» – i pyeti. Ata i treguan se ç'i kishin thënë lajmëtarët nga Javeshi. ⁶Atëherë shpirti i Perëndisë e mori në dorë Shaulin dhe ai, plot zemërim, ⁷mori dy prej qeve, i bëri copa-copa dhe i dërgoi pjesët në të gjitha krahinat e Izraelit. Dërguesit duhej të thërritnin gjithkund: «Kush nuk shkon në luftë me Shaulin, do ta pësojë bagëtia e tij.»

Mbarë populli u tmerrua, sepse ishin të bindur që vetë Zoti e përkrahte këtë kanosje. Të gjithë, pa përjashtim, shkuan në luftë. ⁸Në Bezek, Shauli mblodhi ushtrinë: ishin 30.000 prej fiseve të Izraelit kurse 3.000 prej fisit të Judës.

⁹Shauli u dërgoi lajmëtarë njerëzve të Javeshit dhe u thoshte: «Nesër, rreth mesditës, ju do të çlirohemi!» Kur u përhap lajmi në qytetin e rrethuar, të gjithë psherëtinë të lehtësuar. ¹⁰Ata dërguan lajmëtarë dhe u thanë amonasve: «Nesër do t'ju hapim portat tona. Atëherë mund të bëni me ne çfarë të doni.»

¹¹Shauli i ndau njerëzit e tij në tri reparte. Shumë herët, para agimit, ata i ranë fushimit të amonasve nga të gjitha anët. Kur erdhi mesdita, pothuajse të gjithë armiqtë ishin vvarë. Ata pak veta që shpëtuan, ishin shpërndarë si zogjtë e korbit. ¹²Pas fitores, njerëzit e Izraelit i thanë Samuelit: «Ku janë njerëzit që në fillim nuk e pranuan Shaulin si mbret? Na i dorëzo, që t'i vrasim!» ¹³Por Shauli vendosi: «Sot le të mos vdesë kush!

Vetë Zoti ka ndërhyrë dhe e ka shpëtuar popullin e tij, Izraelin.» ¹⁴Pastaj Samueli i dha urdhër popullit: «Na shoqëroni në Gilgal! Le ta shpallim Shaulin përsëri mbret!»

¹⁵Të gjithë e ndoqën Samuelin në Gilgal dhe, në shenjtëroren e Zotit, e emëruan përsëri Shaulin mbret. Ata therën fli dhe së bashku bënë një gosti të madhe.

♦ [teksti sipas dorëshkimit 4MSam nga Deti i vdekur.](#)

Fjalimi i ndarjes së Samuelit

12 Samueli u tha njerëzve të mbledhur të Izraelit: «Lutjen tuaj e kam plotësuar dhe ju kam dhënë një mbret. ²Ja ku qëndron para jush. Që tani ai është udhëheqësi juaj. Unë vetë jam i thyer në moshë dhe bijtë e mi janë tani të rritur dhe ndodhen midis jush. Që nga rinia ime ju kam udhëhequr. ³I nënshtrohem vendimit tuaj. Ngrini padi para Zotit dhe para mbretit të tij, në qoftë se kam bërë ndonjë të keqe. Kujt i kam vjedhur ndonjë ka ose ndonjë gomar? Çfarë kam marrë me kërcënim ose kë kam shtypur? Si gjykatës, a kam marrë rryshfet nga ndonjëri prej jush? Jam gati të kompensoj çdo dëm.»

⁴Burrat e Izraelit iu përgjigjën: «Ti nuk ke shtypur askënd, nuk ke marrë asgjë me kërcënim dhe as nuk ke përvetësuar ndonjë gjë të tjetërkuajt.»

⁵Samueli tha: «Zoti dhe mbreti, të cilin ai e ka emëruar, janë dëshmitarë për këtë, që ju nuk keni gjetur asnjë padrejtësi tek unë.»

«Ashtu është!» – thirrën burrat.

⁶⁻⁸Tani do t'ju kërkoj unë juve llogari – tha Samueli. – Do t'ju vë në dukje atë që Zoti, me besnikërinë e tij, ka bërë për ju dhe për paraardhësit tuaj. Kur Jakovi me familjen e tij kishte shkuar në Egjipt dhe kur paraardhësit tuaj, në hallin e tyre, e thirrën Zotin për ndihmë, Zoti u dërgoi Moisiun dhe Aharonin. Njëpër një këtyre të dyve i nxori nga Egjipti dhe u dha këtu, në këtë vend, një atdhe. ⁹Por, shumë shpejt,

njerëzit e harruan atë që kishte bërë Zoti për ta, dhe i kthyen shpinën. Për këtë, Zoti i dorëzoi tek armiqtë e tyre dhe bëri që filistenjtë, mbreti i moavasve dhe Sisera, komandanti i qytetit Hacor, të luftonin kundër tyre. ¹⁰Atëherë paraardhësit tuaj e thirrën Zotin për ndihmë e i thanë: «Ishte e padrejtë që jemi larguar prej teje, Perëndia jonë, dhe në vendin tënd kemi nderuar perëndinë Baal dhe perëndeshën Astarte. Na çliro nga armiqtë tanë, atëherë do të jesh Perëndia jonë.» ¹¹Atëherë Zoti ju dërgoi Jerubaaal, Barakun, Jiftahun dhe, në fund, mua vetë dhe ju ndihmoi kundër të gjithë armiqve përreth, që të banoni në vendin tuaj në paqe dhe të sigurt. ¹²Por, kur u afrua Nahashi, mbreti i amonasve, me ushtrinë e tij, ju më thatë: «Jo, le të na sundojë një mbret», megjithëse Zoti, Perëndia juaj, është mbreti juaj. ¹³Tani ju e keni mbretin që donit të kishit; Zoti jua ka dhënë. ¹⁴Varet nga ju nëse e nderoni Zotin dhe e dëgjoni, u bindeni udhëzimeve të tij, nuk i kundërshtoni urdhrat e tij dhe i qëndroni gjithnjë besnikë, ju dhe mbreti juaj, që sundon mbi ju. ¹⁵Por, në qoftë se nuk e dëgjoni Zotin dhe nuk i ndiqni udhëzimet e tij, atëherë Zoti do të kthehet kundër jush, siç veproi me paraardhësit tuaj. ¹⁶Kini kujdes! Shikoni se çfarë mrekullie të madhe do të bëjë Zoti para syve tuaj! ¹⁷Tani është koha e të korrave të drithit dhe ju e dini se në këtë kohë zakonisht nuk bie asnjë pikë shi. Por unë do t'i lutem Zotit që të dërgojë një stuhi. Atëherë do ta kuptoni se ç'të keqe keni bërë kundër Zotit, kur kërkonit mbret.»

¹⁸Samueli iu lut Zotit me zë të lartë dhe Zoti bëri që të bubullonte e të binte shi. Atëherë izraelitët i kapi frika nga Zoti dhe nga Samueli, ¹⁹prandaj i thanë Samuelit: «Lutju Zotit, Perëndisë sate, për ne, që të mos vdesim! Ne jemi njerëz mëkatarë dhe e kemi zemëruar Zotin duke kërkuar mbret.»

²⁰Samueli iu përgjigj: «Mos kini frikë! Ju keni vepruar keq, por që tani e tutje qëndroni besnikë ndaj Zotit dhe dëgjojeni me gjithë zemër! ²¹Mos vraponi pas idhujve të pafuqishëm! Ata nuk janë asgjë dhe nuk mund t'ju ndihmojnë. ²²Zoti qëndron besnik ndaj vetvetes: ai nuk do t'ju mohojë, pasi vendosi t'ju bëjë popullin e tij. ²³Edhe unë, me lutjet e mia, do të vazhdoj të ndërhyj për ju te Zoti dhe do t'ju them çfarë është e drejtë dhe e mirë. Do të ngarkohesha me faj në qoftë se nuk do të veproja më kështu. ²⁴Por ju duhet ta nderoni Zotin dhe ta dëgjoni sinqerisht dhe me gjithë zemër. Mbani mend mirë çfarë ka bërë ai për ju! ²⁵Në qoftë se ia shkelni besën, ju dhe mbreti juaj do të rrënoheni.»

Kryengritja kundër filistenjve

13 Shauli ishte (tridhjetë) vjeç, kur u bë mbret dhe kishte (dyzet) e dy vjet që sundonte mbi Izraelin. ²Prej izraelitëve të mbledhur Shauli zgjodhi 3.000 veta. Të tjerët i lejoi të shkonin në shtëpi. 2.000 veta ishin nën komandën e Shaulit në Mihmas dhe në kodrat pranë Bet-Elit, kurse 1.000 veta nën komandën e birit të tij, Jonatanit, në Give.

³⁻⁴Jonatani e theu shtyllën që filistenjtë kishin ngritur në Geva, si shenjë e sundimit të tyre. Kur erdhi lajmi se filistenjtë e kishin marrë vesh këtë gjë, Shauli urdhëroi që t'i binin birit sinjalizues në mbarë vendin dhe të shpallej gjithkund: «Shauli e ka thyer shtyllën e filistenjve! Tani filistenjtë do të hakmerren kundër nesh.» Me këtë njoftim, izraelitët u mblodhën në Gilgal për të shkuar me Shaulin në luftë.

⁵Ndërkohë, edhe filistenjtë u mblodhën për të shkuar në luftë kundër Izraelit. Ata kishin 300 karroca me 600 veta për ekuipazhet, kurse luftëtarët e tyre të zakonshëm ishin aq të panumërt sa kokrrizat e rërës në breg të detit. Ata hynë në fushimin e tyre pranë Mihmasit, në lindje të Bet-Avenit. ⁶Kur izraelitët e panë epërsinë e forcave, u fshehën në shpella, prapa drizave dhe në të çarat e shkëmbinjve, në dhomat e varreve dhe në sterna. ⁷Një pjesë iku nëpër Jordan, në territorin e Gadit dhe të Gileadit.

♦ Hebr. ka 30.000 dhe 6.000. Shifrat i kemi përshatur duke marrë parasysh popullsinë e Filistisë.

Shauli vepron pa u menduar

Shauli ishte ende në Gilgal dhe burrat rreth tij ishin në ankth të madh. ⁸Samueli kishte kërkuar që ta pritnin shtatë ditë, por ai u vonua dhe trupat filluan të iknin. ⁹Kur e pa këtë, Shauli urdhëroi që të sillnin kafshë për flijimin e përkushtimit dhe për flijimin e miqësisë dhe filloi vetë t'i kushtonte flitë. ¹⁰Sapo e kishte mbaruar flijimin e përkushtimit, më në fund kur erdhi Samueli. Shauli i doli përpara dhe e përshëndeti.

¹¹«Ç'është kjo liri e tepruar që i ke dhënë vetes?» – pyeti Samueli. Shauli iu përgjigj: «Trupat filluan të shpërndareshin, sepse ti nuk arrite në kohë. Filistenjtë tashmë ishin në Mihmas. ¹²Atëherë mendova: Ata mund të zbresin që tani në Gilgal për të më sulmuar dhe unë nuk i kam kushtuar Zotit asnjë flijim, që ai të më ndihmojë. Për këtë guxova ta bëja vetë flijimin e përkushtimit.» ¹³Por Samueli i tha: «Ti nuk duhej të veproje kështu! Përse nuk iu binde urdhrat që të dha Zoti, Perëndia jote? Po ta kishe bërë këtë, ai do të të kishte premtuar ty dhe familjes sate mbretërimin mbi Izraelin përgjithmonë. ¹⁴Por ti e ke humbur atë, sepse nuk e ke dëgjuar Zotin. Tani ai ka zgjedhur një tjetër dhe ka caktuar për udhëheqës të popullit të tij një njeri, me të cilin do të kënaqet.»♦

♦ Nga pikëpamja e Zotit Shauli ishte dështak, sepse nuk pranoi t'u nënshtrohej udhëzimeve të Tij të transmetuara nga Samueli. Kështu Shauli e renditi veten përmbi profetët, dhe këtë nuk e bëri kurrë Davidi megjithë të metat e tij. Madje edhe gjatë betejës Shauli nuk pranoi të konsultonte efodin: mendoi se mund të bënte të panevojshëm edhe

profetin edhe efodin.

Dobësia e izraelitëve

¹⁵Samueli u largua nga Gilgali dhe shkoi në shtëpi. Pjesa tjetër e izraelitëve e ndoqën Shaulin në luftë. Ata shkuan nga Gilgali në Give. Kur Shauli mobilizoi trupat e tij, ishin gjashtëqind veta.

¹⁶Shauli dhe Jonatani me trupat e veta gjendeshin pranë Gevës, në territorin e Benjamin, ndërsa filistenjtë e kishin ngritur fushimin e tyre pranë Mihmasit.

¹⁷Filistenjtë dërguan tri reparte për ta plaçkitur vendin; të parin në veri, drejt Ofrës, në krahinën e Shualit, ¹⁸të dytin në perëndim, drejt Bet-Horonit, dhe të tretin në lindje, në vargmalin, prej nga mund të shihet Lugina e Hienave dhe shkretëtira prapa saj.

¹⁹Atë kohë, në mbarë Izraelin nuk kishte asnjë farkëtar, sepse filistenjtë donin t'i pengonin izraelitët që të prodhonin shpata dhe heshta për veten e tyre. ²⁰Prandaj çdo njeri në Izrael duhej të shkonte te filistenjtë, kur i topiteshin ploret, lopatat, sëpatat ose drapinjët. ²¹Për lopatat dhe ploret mprehja kushtonte 2/3 monedhe argjendi, kurse për sëpatat gjysmë monedha. ²²Prandaj asnjeri nga izraelitët që ndiqnin Shaulin dhe Jonatanin nuk kishte as shpatë e as heshtë. Vetëm Shauli dhe biri i tij ishin armatosur me armë të tilla.

Suksesi i papritur i Jonatanit

²³Filistenjtë kishin dërguar një repart që duhej të siguronte qafën e malit pranë Mihmasit.

14 Një ditë, Jonatani i tha armëmbajtësit të tij të ri: «Eja të hipim te roja atje!» Të atit nuk i tha gjë për këtë. ²Shauli ishte atëherë afër Giveas nën një shëgë, pranë lëmës së Migronit. Kishte me vete gjashtëqind trupa. ³Për ta shoqëruar atë, kishin qëndruar prifti Ahija, i biri Ahituvit, vëllait të Ikaudit, i cili ishte një nip i Pinhasit dhe stërnip i Eliut, që i kishte shërbyer Zotit si prift në Shilo. Ahija mbante qesen e orakullit. Edhe prej trupave të Shaulit asnjeri nuk e dinte se Jonatani kishte shkuar.

⁴⁻⁵Nga të dyja anët e rrugës që kalonte nëpër qafë, ngriheshin shkëmbinj të lartë. Nga veriu, në anën e Mihmasit, lartësohej shkëmbi i quajtur Bocec, kurse nga jugu, në anën e Gevas, shkëmbi i quajtur Sene.

⁶Jonatani i tha shoqëruesit të tij: «Eja të hipim atje lart, te roja e këtyre paganëve! Ndoshta do të na ndihmojë Zoti. Po na ndihmoi ai, atëherë nuk ka rëndësi fare nëse jemi pak njerëz.» ⁷«Bëj ashtu siç ke menduar» – i tha armëmbajtësi. ⁸«Ec përpara se do të luftojmë bashkë. Ki besim tek unë! – tha Jonatani. ⁹Ne do të shkojmë aq afër sa të mund të na shohin. ¹⁰Në qoftë se ata do të na thërrasin: «Mos u afroni më! Pritni derisa të zbresim ne!», atëherë do të ndalem aty ku jemi. ¹¹Por në qoftë se thonë: «Hipni te ne!», do të ngitemi tek ata. Atëherë do ta kuptojmë se Zoti na i ka dorëzuar neve. Kjo do të jetë shenjë për këtë!»

¹²Prandaj u nisën dhe i dolën hapur rojës armike. Kur i panë filistenjtë, i thanë njëri-tjetrit: «Shikoni, ja ku po dalin disa hebrenj nga gropat ku janë futur!» ¹³Ata u thanë të dyve, duke thirrur: «Hipni te ne! Kemi diçka për t'ju thënë!» Atëherë Jonatani i tha armëmbajtësit të tij: «Pas meje! Zoti na i ka dorëzuar!»

¹⁴Jonatani u ngjiti me këmbë me duar bashkë me armëmbajtësin e tij. Kur Jonatani doli lart, i sulmoi filistenjtë dhe i hodhën në tokë: armëmbajtësi i vrau. ¹⁵Me këtë goditje të parë kundër filistenjve, Jonatani dhe armëmbajtësi i tij kishin hequr qafe 20 veta në një vend shumë të vogël. ¹⁶Meqë toka ende tundej, filistenjtë, si ata që ishin në fushim, ashtu edhe ata që kishin dalë për plaçkitje, i zuri tmerri. Zoti bëri që midis tyre të përhapej paniku.

¹⁷Shqetësimin në fushimin e filistenjve e vunë re zbuluesit e Shaulit. ¹⁸Shauli dha urdhër t'i kontrollonin burrat e tij, për të parë nëse mungonte kush. Doli se Jonatani dhe armëmbajtësi i tij mungonin. ¹⁹Atëherë Shauli i dha urdhër priftit Ahija: «Sille qesen e orakullit të Zotit!» Sepse ishte ai që mbante qesën para Izraelit. ²⁰Por gjatë kohës që Shauli vazhdonte të fliste me Ahijën, trazira në fushimin e filistenjve u shtua aq shumë, sa që Shauli tha: «Jo, lëre!» ²¹Shauli dhe burrat e tij i dhanë zemër njëri-tjetrit dhe sulën përpara. Kur arritën në fushimin e armiqve, panë se ata po luftonin kundër njëri-tjetrit. Mbretëronte një rrëmujë shumë e madhe.

²²Një numër izraelitësh në fillim kishin marrë anën e filistenjve dhe kishin shkuar në luftë përkrah tyre. Më pas, ata kishin ndërruar mendje dhe ishin lidhur me burrat që luftonin nën komandën e Shaulit dhe të Jonatanit. ²³Kur dëgjuan për ikjen e filistenjve, edhe izraelitët që ishin fshehur në malësinë e Efraimit u sulën pas tyre.

Ndërgjegjshmëria e Shaulit e zvogëlon fitoren

²⁴Lufta bënte kërdrinë deri në aftësi Bet-Avenit. ²⁵Kur izraelitët binin përkohësisht në gjendje të vështirë, Shauli i kanoste duke thënë: «I mallkuar qoftë ai që ha diçka para mbrëmjes, para se të jem hakmarrë kundër armiqve të mil!» Të gjithë e zbatuan urdhrin e tij. ²⁶Në atë krahinë të pyllëzuar, kishte shumë fole bletësh, dhe gjithkund mund të gjeje mjaltë. ²⁷Hojet ishin mbushur plot me mjaltë, por askush nuk guxonte t'i shijonte, sepse kishin frikë nga mallkimi i Shaulit.

²⁸Jonatani nuk dinte gjë për këtë; nuk kishte qenë i pranishëm, kur i ati e kishte shpallur mallkimin. Zhyti fundin e shkopot të tij në mjaltë dhe e lëpui. Menjëherë u gjallërua. ²⁹Njëri prej njerëzve e vuri para përgjegjësisë e i tha: «Ati yt e ka mallkuar secilin që ha diçka sot!» Por Jonatani e shihte se trupat ishin

shumë të rraskapitur, ²⁹prandaj iu përgjigj: «Kështu, ati im po na çon të gjithëve në fatkeqësi. Shikoni ju vetë se sa jam freskuar, vetëm sepse kam ngrënë pak mjaltë!» ³⁰Fitorja jonë do të kishte qenë shumë më e madhe, në qoftë se trupat do të ishin forcuar me ushqimin që ka lënë armiku. Atëherë disfata e filistenjve do të kishte qenë edhe më e plotë.»

³¹Atë ditë izraelitët i ndoqën filistenjtë nga Mikmasi deri në Ajalon. Nga kjo ndjekje, ata ishin aq të dërrmuar, ³²saqë u hodhën mbi kafshët e plaçkitura. Ata therën dele, qe dhe viça, dhe e hëngrën mishin me gjithë gjak. ³³Shaulit iu bë e njohur: «Trupat po bëhen fajtorë duke ngrënë mish me gjak!» «Ky është mëkat i madh!» – thirri Shauli. – Sillni menjëherë një gur të madh! ³⁴Pastaj shkoni gjithkund dhe thuajuni burrave të mi t'i sjellin kafshët e tyre dhe t'i therin këtu në këtë gur. Atëherë mund të hanë, pa u bërë fajtorë karshi Zotit.»

Po atë natë, të gjithë i sollën kafshët e tyre te Shauli dhe atje i therën. ³⁵Ishte hera e parë që Shauli ngriti një altar për nder të Zotit.

³⁶Pastaj Shauli u tha trupave: «Sonte gjithë natën do të ndjekim filistenjtë! T'i plaçkitim, që askush prej tyre të mos e shohë mëngjesin tjetër!»

«Mirë, – thirrën, – vetëm mjafton të jepet urdhri!» Por prifti kundërshtoi: «Le ta pyesim më parë Perëndinë!»

³⁷Atëherë Shauli e pyeti Perëndinë: «A duhet unë t'i ndjek filistenjtë në rrafshinë? A do të na i dorëzosh?» Por Perëndia nuk i dha Shaulit asnjë përgjigje.

³⁸Pastaj Shauli thirri udhëheqësit që të paraqiteshin tek ai e u tha: «Është bërë ndonjë mëkat. Ju duhet ta zbuloni.

³⁹Kush është fajtor, duhet të vdesë, edhe në qoftë se është biri im, Jonatani. Këtë e them me be, dhe betohem për Zotin e gjallë, që ndihmon Izraelin!» Por askush prej popullit nuk kishte gjë për të thënë.

⁴⁰Atëherë Shauli tha: «Ju të gjithë duhet të qëndroni në këtë anë, kurse unë e Jonatani do të qëndrojmë në anën tjetër.»

«Urdhëroni!» – iu përgjigj populli. ⁴¹Pastaj Shauli thirri: «O Zot, ti Perëndia e Izraelit! Përse nuk më je përgjigjur dot? Tregoma me shortin e shenjtë! Në qoftë se unë ose Jonatani jemi fajtorë, atëherë le të dalë shorti «Urim», por në qoftë se populli është fajtor, le të dalë shorti «Tumim!»»

Shorti i ra Shaulit dhe Jonatanit, kështu u shfajësua populli.

⁴²«Tani hidhni shortin ndërmjet meje dhe birit tim!» – urdhëroi Shauli. Shorti i ra Jonatanit. ⁴³«C'ke bërë? – e pyeti Shauli. – Më trego!»

«Me shkopin tim kam shijuar pak mjaltë – iu përgjigj Jonatani. – Jam gati të vdes.»

⁴⁴«Le të më ndëshkojë Perëndia, në qoftë se të lë të gjallë!» – tha Shauli. ♦

⁴⁵Por burrat e Izraelit ndërhyjnë për Jonatanin: «A duhet të vdesë ai, pasi ka korrur këtë fitore të madhe për Izraelin? Kurrën e kurrës! Betohemi për Zotin e gjallë: nuk do të lejojmë që t'i preket as një fije floku! Vetëm me ndihmën e Perëndisë, mund të kryente vepra të tilla.»

Kështu, populli e shpëtoi Jonatanin nga vdekja. ⁴⁶Shauli nuk i ndoqi filistenjtë më tutje. U kthye dhe i la të largoheshin të shpënguar.

♦ Shauli lë përshtypje se është njeri impulsiv, jo në dijeni me ngjarjet dhe jo në kontakt me Zotin: duket qart se është i paaftë për të qenë mbret.

Luftërat e Shaulit dhe familja e tij

⁴⁷Si mbret i Izraelit, Shauli luftoi kundër të gjithë armiqtë të tij përreth, kundër moavasve, amonasve, edomasve, mbretërve të Covës dhe kundër filistenjve. Përballë gjithë këtyre, ai u njoh si shpëtimtar i Izraelit. ⁴⁸Ishte luftëtar trim, munda amalekasit dhe i çliroi izraelitët nga të gjithë armiqtë që kishin plaçkitur tokën e tyre.

⁴⁹Shauli kishte tre djem: Jonatanin, Jishvin dhe Malkishuan, dhe dy vajza: e madhja quhej Merava, kurse e vogla Mihala. ⁵⁰Gruaja e tij ishte Ahinohami; ati i saj quhej Ahimaac. Shauli e emëroi Avnerin komandant të ushtrisë së tij. Ky ishte djalë i xhaxhait të tij, Nerit. ⁵¹Ati i Shaulit, Kishi, dhe ati i Avnerit, Neri, ishin të dy bijtë e Avielit.

⁵²Lufta kundër filistenjve vazhdoi me ashpërsi të pashoqe, sa kohë që jetoi Shauli. Që të mund ta fitonte këtë luftë, Shauli mori në ushtrinë e tij çdo njeri trim dhe të aftë për luftë.

Bindja pa qejf e Shaulit

15 Samueli shkoi te Shauli e i tha: «Dikur Zoti më dha për detyrë të të shuguroj me vaj mbret mbi popullin e tij, Izraelin. Prandaj dëgjo tani urdhrin e tij! ²Zoti i ushtrisë së Izraelit të përcjell këtë urdhrë: «Nuk e kam harruar se ç'i kanë bërë amalekasit popullit tim, Izraelit. Ata i penguan rrugën, kur doli nga Egjipti. ³Prandaj shko në luftë kundër tyre dhe asgjësoji! Gjithçka që u takon atyre, është e dënuar prej meje. Prandaj vrit pa mëshirë burra dhe gra, fëmijë dhe foshnja, qe, dele, deve dhe gomarë.»»

⁴Shauli lajmëroi të mblidheshin në Telaim të gjithë burrat e aftë për luftë. Atje i mobilizoi; ishin 20.000 këmbësorë kurse 10.000 prej Judës. ⁵Me ta Shauli përparoi deri në kryeqytetin e amalekasve. Në një

luginë, ai mblodhi ushtrinë e tij gati për sulm. ⁶Kenasve dërgoi lajmëtarë e u tha: «Largohuni, ndahuni nga amalekasit, që të mos asgjësoheni bashkë me ta. Ju na keni pritur mirë ne izraelitëve, kur kemi dalë nga Egjipti.» Atëherë kenasit u larguan nga territori i amalekasve. ⁷Pastaj Shauli i sulmoi amalekasit dhe u shkaktoi disfatë të tmerrshme që nga Havila deri në Shur, pranë kufirit egjiptian. ⁸Të gjithë u asgjësuan me shpatë. Shauli e zuri rob mbretin e amalekasve, Agagun ⁹dhe e la të gjallë. Izraelitët kursyen, gjithashtu, delet, dhitë dhe qetë, kafshët e shëndosha dhe të forta si dhe gjithë bagëtinë e majme. Vendimin e Zotit për të asgjësuar gjithçka, e zbatuan vetëm për kafshët e dobëta.

Zoti i kthen shpinën Shaulit

¹⁰Atëherë Zoti i tha Samuelit: ¹¹«Më vjen keq që kam bërë mbret Shaulin. Ai më ka kthyer shpinën dhe nuk i ka zbatuar urdhrat e mi.» Samueli u trondit shumë. Gjithë natën e thirri Zotin për t'ia ndërruar mendjen. ¹²Herët në mëngjes u nis për te Shauli. Dëgjoji se Shauli kishte qenë në qytetin Karmel dhe atje kishte ngritur një përmendore fitoreje. Pastaj kishte vazhduar rrugën për në Gilgal. ¹³Kur Samueli arriti në Gilgal, Shauli e përshëndeti dhe i tha: «E kam zbatuar urdhrin e Zotit!»

¹⁴«Por, po dëgjoj blegërimën e deleve dhe pëllitjen e bagëtisë së trashë» – ia ktheu Samueli.

¹⁵«Njerëzit e mi i kanë sjellë me vete – iu përgjigj Shauli. – Ata i kanë lënë të gjalla delet dhe bagëtitë e trasha më të mirë, për t'ia kushtuar si flijim Zotit, Perëndisë sate. Të gjitha të tjerat i kemi asgjësuar.»

¹⁶«Mos vazhdo më! – thirri Samueli. – Tani dëgjo se ç'më ka thënë Zoti po atë natë!»

«Çfarë?» – pyeti Shauli. ¹⁷Dhe Samueli iu përgjigj: «Ti je udhëheqës i fiseve izraelite. Megjithëse nuk je aq i denjë, Zoti të bëri mbret. ¹⁸Ai të dërgoi tek amalekasit me urdhrin: «Lufto kundër tyre derisa t'i asgjësosh. Zbatoje mbi ta vendimin e dënimit nga Zoti, sepse më kanë fyer.» ¹⁹Përse nuk e dëgjoje Zotin? Përse bërë atë që nuk i pëlqen Zotit duke u hedhur mbi kafshët e grabitura?»

²⁰«Por unë e kam dëgjuar Atë – iu përgjigj Shauli. – Kam luftuar kundër amalekasve, sipas urdhrat të Zotit, dhe urdhërova që t'i vritnin. Mbretin e tyre e kam sjellë këtu. ²¹Por njerëzit e mi lanë të gjalla delet dhe bagëtitë e trasha më të mirë, për t'ia kushtuar si flijim Zotit, Perëndisë sate, këtu në Gilgal.»

²²Por Samueli iu përgjigj: «Si mendon ti: çfarë i pëlqen më shumë Zotit: t'i bësh flijime përkushtimi dhe flijime miqësie, apo t'i bindesh urdhrat të tij? Këtë kupto: në qoftë se e dëgjon Zotin, kjo e gëzon më shumë se flijimi më i mirë. ²³Kryeneçësia kundër Zotit është po aq e keqe sa magjia, kryengritja kundër Tij po aq e keqe sa edhe idhujtaria. Meqë e ke shkelur urdhrin e Zotit, edhe Zoti do të të mohojë; nuk mund të vazhdosh më të jesh mbret mbi popullin e tij.»

²⁴Shauli e pranoi fajin e tij: «Jam fajtor – pranoi. – Nuk e kam zbatuar urdhrin e Zotit e as udhëzimet e tij. Kisha frikë nga njerëzit dhe i lejova të vepronin sipas qejfit. ²⁵Ma fal mëkatin tim dhe eja me mua, që t'ia kushtojmë së bashku flijimin Zotit!» ²⁶Por Samueli iu përgjigj: «Nuk mund të vij me ty. Ti e ke shkelur urdhrin e Zotit, prandaj Zoti tani të ka mohuar. Ti nuk mund të vazhdosh të mbretërosh mbi Izraelin.»

Shauli dhe Samueli ndahen

²⁷Samueli donte të ikte, por Shauli kapej pas mantelit të tij, kështu që iu gris një copë. ²⁸Samueli tha: «Ashtu siç e ke rrëmbyer ti këtë copë prej mantelit tim, ashtu edhe Zoti sot të rrëmben mbretërimin mbi Izraelin dhe ia jep një tjetri, i cili është më i denjë se ti. ²⁹Perëndia, mbrojtësi i fuqishëm i Izraelit, i mbahet vendimit të tij dhe nuk e merr mbrapsht. Ai nuk është si një njeri që ndërron mendje ose që pendohet për vendimin e tij.»

³⁰«Ke të drejtë, – përsëriti Shauli, – jam fajtor. Por, mos ma nxij fytyrën para popullit tim, as para pleqve të tij, dhe më jep nderin që më përket. Eja me mua, që t'i kushtoj flijimin Zotit, Perëndisë sate!»

³¹Samueli ndërroi mendje dhe shkoi me të. Pasi Shauli e kushtoi flijimin, ³²Samueli i dha urdhër: «Më sill Agagun, mbretin e amalekasve!» Agagu iu afrua Samuelit fare i qetë, sepse mendonte: 'Rreziku i vdekjes ka kaluar.' ³³Por Samueli tha: «Shpata jote ka lënë shumë gra pa fëmijët e tyre. Kështu, edhe nëna jote do të mbetet pa fëmijët e saj!» Dhe ai e copëtoi Agagun para altarit në Gilgal. ³⁴Pastaj Samueli u kthye në Rama. Edhe Shauli shkoi në shtëpinë e tij në Give. ³⁵Samueli iu shmang Shaulit për aq sa i mbeti për të jetuar, por e vajtoi. Zoti i erdhi keq se e kishte bërë mbret mbi Izraelin.

Zoti zgjedh më të riun

16 Zoti i tha Samuelit: «Deri kur do ta vajtosh Shaulin? E kam mohuar; ai nuk mund të vazhdojë të mbretërojë në Izrael. Tani mbush një bri plot me vaj për shugurim dhe shko në Bet-Lehem te Jishai. Njërën nga bijtë e tij e kam zgjedhur për mbret.»

²«Si mund ta bëj një gjë të tillë? – kundërshtoi Samueli. – Në qoftë se e merr vesh Shauli, do të më vrasë!» Zoti iu përgjigj: «Merr me vete një viç dhe thuaj se ke shkuar për të kushtuar fli. ³Fto edhe Jishain. Atëherë do të të tregoj se cilin prej bijve të tij duhet ta shugurosh mbret.»

⁴Samueli iu bind urdhrat të Zotit dhe u nis për rrugë. Në Bet-Lehem pleqtë e qytetit i dolën përpara plot shqetësim dhe e pyetën: «Mos ndjell keq ardhja jote?»

⁵«Jo, – iu përgjigj Samueli, – po vij për t'i kushtuar Zotit flijim. Përgatituni dhe ejani me mua në gostinë e flijimit!»

Ftoi edhe Jishain bashkë me bijtë e tij dhe u dha urdhër të përgatiteshin për të marrë pjesë në fljijim. ⁶Kur erdhi Jishai me bijtë e tij, Samuelit i ra në sy Eliavi dhe mendoi: «Me siguri, ky është ai që ka zgjedhur Zoti!» ⁷Por Zoti i tha Samuelit: «Mos e lejo veten të ndikohesh nga madhështia dhe bukuria e tij. Ai nuk është i zgjedhuri. Unë gjykoj ndryshe nga njerëzit. Njeriu sheh çfarë i bie në sy; unë shoh në zemër.»

⁸Jishai e thirri Avinadavin dhe ia paraqiti Samuelit. Por Samueli tha: «As ky nuk është ai që ka zgjedhur Zoti.»

⁹Pastaj Jishai urdhëroi që të paraqitej Shima, por Samueli përsëriti: «As këtë nuk e ka zgjedhur Zoti.»

¹⁰Kështu, Jishai urdhëroi që të gjithë djemtë e tij të kalonin para Samuelit, por Samueli tha: «Zoti nuk ka zgjedhur asnjërin prej tyre.» ¹¹Pastaj e pyeti Jishain: «Vetëm këta janë bijtë e tu?»

Jishai iu përgjigj: «Mungon më i vogli, Davidi, që ruan delet.»

«Dërgoni njerëz ta thërrasin! – tha Samueli. – Nuk do ta fillojmë gostinë e fljijimit, pa u paraqitur ai këtu!»

¹²Jishai dërgoi një lajmëtar dhe Davidi erdhi. Ishte i bukur e i fortë dhe sytë e tij ndritnin. «Ai është, atë shuguro me vaj» – i tha Zoti Samuelit.

¹³Samueli ia derdhi vajin mbi kokë dhe e shuguroi mbret para syve të vëllezërve të tij.

Atë çast Shpirti i Zotit e shtiu në dorë Davidin dhe nuk e lëshoi më. Kurse Samueli u kthye në Ramë.

Davidi hyn në shërbimin e Shaulit

¹⁴Zoti ia kishte marrë Shaulit shpirtin e Tij dhe i kishte dërguar një shpirt tjetër, i cili e torturonte shumë shpesh. ♦ ¹⁵Atëherë njerëzit e vet i thanë: «Ti e di vetë se një shpirt i keq të bezdis. ¹⁶A do të kërkojmë një njeri që di t'i bjerë harpës? Mjafton urdhri yt. Kur shpirti i keq të bjerë mbi ty, ti mund të urdhërosh që të luhet një pjesë muzikore dhe do të shërohesh.»

¹⁷«Po, – iu përgjigj Shauli, – më kërkoni një harpist të aftë dhe ma sillni.» ¹⁸Njëri prej të rinjve i tha: «Njoh unë dikë: Jishai në Bet-Lehem ka një djalë që di t'i bjerë harpës. Ai rrjedh prej një familjeje të nderuar dhe është luftëtar i aftë. Ai di të thotë fjalën që duhet në kohën e duhur dhe është me trup të mirë.»

¹⁹Atëherë Shauli dërgoi lajmëtarë te Jishai e i tha: «Më dërgo birin tënd, Davidin, që ruan delet!» ²⁰Jishai i dha Davidit një gomar të ngarkuar me bukë dhe një rrëshiq me verë, dhe një kec. ²¹Kështu, Davidi shkoi në shtëpinë e mbretit dhe hyri në shërbim të tij. Mbreti u kënaq me të dhe e emëroi armëmbajtës të tij.

²²Jishait, atit të tij, i dërgoi fjalë e i tha: «Davidi më është i dashur dhe i vlefshëm. Le të mbetet në shërbimin tim.»

²³Sa herë që shpirti i keq vinte mbi Shaulin, Davidi kapte harpën. Kjo ia lehtësonte zemrën Shaulit, dhe shpirti i keq e linte.

♦ Sjellja e çrregullt e Shaulit paraqes në mënyrë të pashmangshme pyetjen e stabilitetit të tij mendor. Siç duket bëhet fjalë për një rast skizofrenie.

Vigani sfidon ushtrinë e Izraelit

17 Filistenjtë grumbulluan forcat e tyre në Soho, në territorin e fisit të Judës. Në Efes-Damim, midis Sohos dhe Azekës, ata kishin fushimin e tyre. ²Shauli i mbledhi të gjithë izraelitët e aftë për shërbim ushtarak dhe urdhëroi që fushimin ta ngrinin në Luginën e Lisit. Kur u radhitën për luftë, ³izraelitët u vendosën në rrëpirën e luginës. Në rrëpirën përballë qëndronin filistenjtë; mes tyre shtrihej shtrati i luginës.

⁴Kur të dyja ushtritë ishin gati për luftë, nga radhët e filistenjve u shkëput një luftëtar i vetmuar. ♦ Quhej Goljat dhe rridhte nga Gati. Ishte mbi 3 metra i gjatë ⁵⁻⁶dhe mbante helmetë, parzmorë dhe gëzhdalla prej bakri. Koraca i peshonte rreth 57 kg. Mbi shpinë varej një heshtë bakri. ⁷Druri i heshtës së tij ishte i trashë sa shuli i tezgjahut dhe maja e hekurt e heshtës peshonte rreth 7 kilogramë. Para tij ecte një ushtar që i mbante mburojën e madhe.

⁸Goljati doli nga radhët e filistenjve dhe u thirri izraelitëve: «Përse nuk viheni në radhë për sulm? Unë përfaqësoj filistenjtë, kurse ju Shaulin. Zgjidhni njërin prej jush! Le të zbresë këtu për të luftuar me mua.

⁹Në qoftë se më mund dhe më vret, ne do të bëhemi skllëvërit tuaj. Por, në qoftë se unë dal fitues, ju do të bëheni skllëvërit tanë dhe do të na shërbeni neve.» ¹⁰Pastaj thirri: «A keni dëgjuar? Unë e sfidoj mbarë ushtrinë e Izraelit! Më nxirrni një njeri, që të luftojmë me njëri-tjetrin!» ¹¹Kur dëgjuan sfidën e Goljatit, Shaulit dhe luftëtarëve të Izraelit u hyri tmerri.

♦ Teoria prapa këtij dyluftimi ishte ajo që perëndia më e fortë do t'i japë fitore përfaqësuesit të tij: kështu kjo ishte sfidë e drejtpërdrejtë drejtuar vetë Zotit. Shauli nuk e përballon sfidën, sepse beson tek armatimi e jo te Zoti. Ai përsëri dështon atje ku Davidi ka sukses, sepse mbështetet te Zoti.

Davidi nuk e pranon provokimin

¹²⁻¹⁴Jishai, nga klani i Efratit në Bet-Lehem, ishte atë kohë tepër i moshuar për të luftuar. Ishte njeri i respektuar dhe më të mëdhenjtë e tetë bijve të tij, Eliavi, Avinadavi dhe Shima, kishin hyrë në ushtrinë e

Shaulit. Davidi ishte më i vogli. ¹⁵Vinte herë pas here nga oborri mbretëror në shtëpi dhe ruante delet e të atit. ¹⁶Për 40 ditë rresht Goljati dilte në mëngjes para ushtrisë dhe i ftonte izraelitët për dyluftim. ¹⁷Një ditë Jishai i tha Davidit: «Shko te vëllezërit e tu në fushim! Çoju këtë qese të vogël me kokrra të pjekura dhe me dhjetë bukë. ¹⁸Merr me vete edhe dhjetë copa dhjathë për kapitenin. Kontrolllo se si po ia kalojnë vëllezërit! Le të të japin diçka si dëshmi që puna u shkoi mirë. ¹⁹Ata janë me Shaulin dhe me të gjithë burrat e Izraelit në Luginën e Lisit dhe po luftojnë kundër filistenjve.»

²⁰Davidi ia dorëzoi delet një të riu për t'i ruajtur. Të nesërmen, herët në mëngjes, e bëri gati ngarkesën e tij dhe u nis për rrugë. Kur arriti në fushim, ushtria po dilte për t'u radhitur për luftë. Burrat filluan brohoritjet e tyre të luftës. ²¹Radhët e izraelitëve dhe ato të filistenjve ishin ballë për ballë. ²²Atëherë Davidi e la ngarkesën e tij te rojtari i fushimit dhe vrapoi drejt frontit, te vëllezërit e tij. ²³Ndërsa fliste me ta, doli përsëri vigani filiste dhe i thirri izraelitët për dyluftim. Davidi i dëgjoi fjalët e tij. ²⁴Sapo e panë filisteun, burrat e Izraelit i kapi një frikë e madhe dhe ata u zbrapsën para tij. ²⁵«A e pe? Ja po vjen! – i thirrën njëri-tjetrit. – Dhe si tallet me izraelitët! Kush e vret atë, mbreti do ta bëjë njeri të pasur. Kush e vret Goljatin, do të marrë për grua bijën e mbretit dhe mbarë familja e tij do të lirohet nga tatimi!»

²⁶Davidi i pyeti përsëri njerëzit që qëndronin pranë tij: «Çfarë shpërblimi merr ai që e vret filisteun dhe ia heq këtë turp Izraelit? Ky njeri pagan nuk duhet ta përqeshë ushtrinë e Perëndisë së gjallë!» ²⁷Ia shpjeguan përsëri çfarë shpërblimi ishte caktuar për atë që do ta vraste. ²⁸Kur vëllai i tij më i madh, Eliavi, e dëgjoi se si fliste me trupat, u zemërua e i tha: «Çfarë bën këtu? Delet tona të pakta dhe të mjera i ke braktisur në shkretëtirë. Kush do të kujdeset për to? Unë të njoh mirë, ti je përtac e mendjemadh! Ti ke ardhur vetëm për të parë luftën.» ²⁹«Çfarë bëra, pra? – iu përgjigj Davidi. – Vetëm pyeta!» ³⁰Ai u kthye dhe e pyeti përsëri atë që kishte afër dhe përsëri mori të njëjtën përgjigje.

³¹Lajmi që Davidi pyeti me hollësi për shpërblimin, u përhap me shpejtësi. Për këtë njoftuan edhe Shaulin. Ai dërgoi trupa ta thërrisnin. ³²«O mbreti im! – i tha Davidi. – Mos e lër veten të të provokojë ky filiste! Unë do të luftoj me të.»

³³«Ku të shkon mendja? – i tha Shauli. – Ti je ende fëmijë, kurse ai është burrë i fortë që merret me armë që në rini!»

³⁴«O mbreti im! – i tha Davidi. – Kur i ruaja delet e atit tim, ndodhte që një luan ose një ari më rrëmbente ndonjë bagëti nga kopeja. ³⁵Atëherë unë vrapoja dhe ia hiqja prenë nga goja. Kur ai mbrohej dhe më sulmonte, e kapja nga krifa dhe e rrihja për vdekje. ³⁶Kështu kam vrarë disa luanë dhe arinj. Kështu do t'i ndodhë këtij filiste pagan! Ai do ta paguajë me kokë, sepse ka përqeshur ushtrinë e Perëndisë së gjallë!» ³⁷Zoti më ka shpëtuar nga kthetrat e luanit dhe të ariut; ai do të më mbrojë edhe nga ky filiste!» «Mirë, – tha Shauli, – lufto me të! Zoti do të të ndihmojë.» ³⁸Ai i dha armatimin e vet, e veshi me parzmoren e vet dhe i vuri në kokë helmetën e vet. ³⁹Davidi ngjeshi shpatën dhe bëri disa hapa. Por e kishte tepër të vështirë. «Nuk mund të eci – i tha Shauli. – Nuk kam mbajtur ndonjëherë armatim.» I zhveshi përsëri të gjitha ⁴⁰dhe mori shkopin e tij të bariut dhe hoben e vet. Në shtratin e përroit kërkoi pesë gurë dhe i futi në qesen e tij të bariut. Me hoben në dorë i doli filisteut përpara.

Davidi e mund Goljatin

⁴¹Edhe Goljati bëri përpara. Para tij ecte mburojëmbajtësi. Kur ishte mjaft afër, ⁴²pa se kush i vinte përballë; një i mitur, i fortë dhe i hollë. Plot përbuzje ⁴³i bërtiti: «Çfarë kërkon me shkopin tënd? Pse, ç'jam unë, ndonjë qen?» Ai thirri perënditë e tij dhe kërkoi që të binte mbi Davidin mallkimi i tyre. ⁴⁴«Eja këtu! – e përqeshi. – Mishin tënd do t'ua jap hutave dhe kafshëve grabitqare për ta ngrënë!»

⁴⁵Por Davidi iu përgjigj: «Ti vjen kundër meje me shpatë, me shtizë dhe me heshtë. Por unë vij kundër teje me ndihmën e Perëndisë së gjithëfuqishëm, Perëndisë së ushtrisë së Izraelit. Ti e ke përqeshur Atë.

⁴⁶Prandaj Ai do të bëjë që ti të biesh në dorën time. Do të të vras dhe do të ta pres kokën, dhe kufomat e filistenjve të tjerë do t'ua jap hutave dhe kafshëve grabitqare për t'i ngrënë. Atëherë kushdo do ta pranojë se populli i Izraelit ka Perëndi që e mbron. ⁴⁷Edhe izraelitët e mbledhur këtu duhet ta kuptojnë se Zoti nuk ka nevojë për shpatë ose shtizë për të shpëtuar popullin e tij. Vetë Zoti e bën luftën dhe do t'ju dorëzojë ju filistenjve te ne.»

⁴⁸Goljati bëri përpara dhe iu afrua Davidit. Davidi doli përpara, ⁴⁹mori një gurë nga qesja e tij, e vërviti me hobe dhe e goditi Goljatin në kokë. Guri i shpoi ballin, dhe filisteu ra përtokë. ⁵⁰Pa shpatë, vetëm me hobe dhe gurë, Davidi e kishte mundur Goljatin dhe e kishte vrarë. ⁵¹Ai iu afrua me vrap të rënit, ia nxori shpatën nga milli dhe ia preu kokën.

Kur filistenjtë panë se burra i tyre më i fortë kishte vdekur, u trembën dhe ikën. ⁵²Por burrat e Izraelit dhe të Judës dhanë kushtrimin dhe i ndoqën pas deri në Gat dhe te portat e Ekronit. Gjatë gjithë rrugës nga Shaaraimi deri në Gat dhe në Ekron ishin shtrirë kufomat e filistenjve të vrarë. ⁵³Kur izraelitët u kthyen nga ndjekja, e plaçkitën fushimin e armikut. ⁵⁴Davidi mori me vete kokën e Goljatis dhe e çoi më vonë në Jerusalem. Armët e Goljatis i mbajti në çadrën e vet.

Davidi vëllazërohet me Jonatanin

⁵⁵Kur Davidi i kishte dalë përpara filisteut, Shaulit i kishte rënë në sy dhe e kishte pyetur komandantin e

tij, Avnerin: «Kush është në të vërtetë ky djalosh?» «S'kam ide, o mbret!» – i ishte përgjigjur Avneri.

⁵⁶«Përpiqu të informohesh për të» – kishte thënë Shauli. ⁵⁷Kështu, kur Davidi ishte kthyer në fushim pas fitores së tij, Avneri e çoi te mbreti. Davidi mbante në dorë kokën e filisteut. ⁵⁸Shauli e pyeti se cilës familje i takonte ♦ dhe Davidi iu përgjigj: «Jam biri i shërbëtorit tënd, Jishait, nga Bet-Lehemi.»

18 Pas shkëmbimit të këtyre fjalëve të pakta, Jonatanit, birit të Shaulit, i pëlqeu shumë Davidi. Filloi ta kishte atë aq fort për zemër sa jetën e vet. ²Shauli e mbante Davidin pranë vetes dhe nuk e lejoi të kthehej në familjen e tij. ³Jonatani dhe Davidi u vëllazëruan. «Të kam aq fort për zemër sa jetën time!» – i tha Jonatani Davidit. ⁴Me këto fjalë, Jonatani zhveshi mantelin dhe rrobën e tij dhe me to veshi Davidin. I dhuroi edhe shpatën, harkun dhe brezin e vet. ⁵Davidit i shkante puna mbarë për gjithçka që i ngarkonte Shauli, prandaj mbreti i dha komandën e trupave të tij. Këtë vendim e miratoi mbarë populli. Edhe trupat e Shaulit u gëzuan për këtë.

♦ Shauli dëshiron të dijë prejardhjen e dhëndrit të tij të ardhshëm.

Shauli bëhet xheloz

⁶Gjatë kthimit të ushtrisë pas fitores së Davidit ndaj njeriut më të fortë të filistenjve, gratë e të gjitha qyteteve të Izraelit, i dolën përpara mbretit Shaul. Ato kërcenin dhe këndonin nën tingujt e lahutave dhe të dajreve ⁷dhe brohoritnin pa pushim: «Shauli ka vlarë një mijë armiq, kurse Davidi dhjetë mijë.»

⁸Shauli e dëgjoi këngën pa qejf dhe u zemërua shumë. «Ato më japin vetëm një mijë, – tha me vete, – kurse Davidit dhjetë mijë. Kjo nuk është pak për ta bërë mbret!» ⁹Që atëherë Shauli e shikonte Davidin me xheloz.

¹⁰Ditën tjetër, Perëndia bëri që Shaulin ta pushtonte një shpirt i keq. Mbreti u tërbua dhe vërtitej nëpër shtëpinë e tij si një i marrë. Davidi si zakonisht filloi t'i binte harpës. Papritur, Shauli ngriti heshtën që mbante në dorë ¹¹dhe donte ta ngulte Davidin në mur. Por Davidit ia zuri syri dhe iu shmang. Kjo gjë ndodhi edhe një herë tjetër.

¹²Atëherë Shauli filloi të kishte frikë nga Davidi. Ai e kuptoi se Zoti e kishte braktisur atë dhe se ishte në anën e Davidit. ¹³Prandaj nuk donte ta kishte Davidin afër vetes dhe e bëri komandantin e repartit të tij. Në krye të repartit Davidi ndërmoi disa inkursione. ¹⁴Të gjitha detyrat i kreu me sukses, sepse e ndihmonte Zoti. ¹⁵Kur e pa këtë gjë, Shaulit i hyri edhe më shumë frika nga Davidi. ¹⁶Por Davidin e donin të gjithë, jo vetëm në Judë, por në mbarë Izraelin. Njerëzit e admironin, sepse e panë se si doli në luftë në krye të të gjithëve dhe u kthye fitimtar.

Shauli kërkon ta fusë Davidin në grackë

¹⁷Një ditë, Shauli i tha Davidit: «Do të të jap për grua bijën time, Maravën. Për ta fituar atë, ti duhet të më shërbesh si luftëtar trim dhe t'i bësh të gjitha luftërat që të urdhëron Zoti.» Duke i thënë këto fjalë, Shauli mendonte: «Nuk kam pse ta sulmoj vetë. Këtë nder do t'ua lë filistenjve.» ¹⁸Davidi iu përgjigj: «Kush jam unë? Prej cilës familje dhe klani rrjedh kështu? Si mund të bëhem dhëndri i mbretit?» ¹⁹Por, kur erdhi dita që Shauli e kishte caktuar për dasmën, Meravën ia dha për grua jo Davidit, por Adrielit prej Meholës.

²⁰Por Mihala, vajza më e vogël e Shaulit, kishte rënë në dashuri me Davidin. Shauli e mori vesh këtë gjë dhe i erdhi mirë. ²¹Tha me vete: 'Do t'ia premtoj për martesë dhe do t'i ngre një kurth. Filistenjtë do ta vrasin në vendin tim.' Davidit i tha: «Sot do të të jap përsëri mundësinë që të bëhesh dhëndri im.»

²²Ai u kishte dhënë urdhër njerëzve të tij, që t'i thoshnin kalimthi Davidit: «Ti e di se mbreti të çmon shumë dhe të gjithë të nënshtruarit e tij të admirojnë. A nuk do të bëhesh dhëndri i tij?» ²³Davidi u ishte përgjigjur: «Mendoni se është gjë e lehtë të futesh në familjen mbretërore? Unë jam njeri i varfër dhe i rëndomtë!»

²⁴Njerëzit e njoftuan Shaulin për fjalët e Davidit ²⁵dhe ai i urdhëroi t'i thoshnin: «Mbreti nuk kërkon asnjë pagë prej teje. Mjafton që të hakmerresh kundër armiqve të tij dhe t'i sjellësh lafshat e njëqind filistenjve.» Shauli shpresonte se Davidi do të vritej në luftën kundër filistenjve.

²⁶⁻²⁷Kur Davidi dëgjoi se ç'kërkonte Shauli prej tij, pranoi. Dontë të bëhej dhëndri i mbretit. Kështu, ai mblodhi njerëzit e tij dhe shkoi në luftë kundër filistenjve. Vrau dyqind vetë dhe lafshat e tyre ia solli mbretit, shumë kohë para afatit të caktuar.

Para tij i numëroi ato njëra pas tjetrës, për të treguar se e kishte plotësuar kushtin. Atëherë Shauli ia dha për grua bijën e tij, Mihalën.

²⁸Shauli e pa se Zoti ishte në anën e Davidit dhe se edhe e bija e dashuronte. ²⁹Prandaj, atij i hyri edhe më shumë frika prej Davidit dhe u bë armiku i tij i betuar.

³⁰Mbretërit e filistenjve i vazhduan luftërat e tyre kundër Izraelit dhe çdo herë që bëhej luftë, Davidi kishte më shumë sukses se komandantët e tjerë të Shaulit.

Jonatani mbron Davidin

19 Shauli fliste hapur me të birin, Jonatanin, dhe me oficerët e tij dhe u thoshte se kishte ndër mend ta vriste Davidin. Por Jonatani ishte vëllazëruar me Davidin, ²prandaj e paralajmëroi: «Ati im do të

të vrasë. Nesër ki kujdes dhe që herët në mëngjes fshihu në një skutë. ³Unë do të dal me atin tim në fushë, dhe atje, afër skutës sate, do të flas me të për ty. Do të marr vesh gjendjen e tij shpirtërore dhe pastaj do të të njoftoj për këtë.»

⁴Jonatani ndërhyri tek i ati për Davidin dhe i tha: «O mbreti im! Mos i bëj keq shërbëtorit tënd, Davidit! S'të ka bërë asgjë të keqe. Përkundrazi. Të ka bërë shërbim të madh. ⁵Ka vënë në rrezik jetën e tij, kur sulmoi Goljatin dhe, nëpërmjet tij, Zoti e ndihmoi mbarë Izraelin. Ti vetë ishe dëshmitar për këtë dhe u gëzove. Përse tani do t'i bësh keq dhe të vrasësh një njeri të pafajshëm pa asnjë arsye?»

⁶Pas fjalëve të Jonatanit, Shauli ndërroi mendje dhe u betua: «Betohem për Zotin që vepron: Davidi nuk do të vdesë!»

⁷Jonatani e thirri Davidin pranë vetes dhe i tregoi gjithçka. Pastaj e çoi te Shauli, i cili e mori përsëri në shërbimin e vet.

Shauli e ndjek përsëri Davidin

⁸Përsëri u bë luftë me filistenjtë dhe Davidi shkoi kundër tyre. Ai u shkaktoi disfatë të rëndë dhe i shpartalloi. ⁹Kur u kthye Davidi, Shaulin përsëri e mbërtheu një shpirt i keq. Davidi i binte harpës, ndërsa ai rrinte i ulur, me heshtë në dorë. ¹⁰Papritur, e hodhi heshtë kundër Davidit për ta shpuar atë tejpertej, por Davidi iu shmang dhe heshta u ngul në mur. Davidi iku në shtëpinë e tij. Meqë ishte mbrëmje, ¹¹Shauli dërgoi burra të armatosur për ta ruajtur shtëpinë e Davidit dhe për ta vrarë në mëngjes. Mihala e parajlmëroi Davidin dhe i tha: «Në qoftë se nuk ikën menjëherë në një vend të sigurt, nesër në mëngjes do të jesh njeri i vdekur!» ¹²Ajo e zbriti Davidin nga dritarja dhe ai iku.

¹³Pastaj Mihala mori shtatoren e gdhendur të perëndisë së shtëpisë, e vuri në shtrat, në kokë i vuri lëkurë dhie me lesh dhe e mbuloi me mantelin e Davidit. ¹⁴Kur Shauli dërgoi lajmëtarë për ta marrë Davidin, ajo u tha: «Ai është i sëmurë.» ¹⁵Shauli i dërgoi përsëri lajmëtarët, me urdhrin të futeshin gjer te Davidi. «Silleni bashkë me shtratin e tij! – urdhëroi Shauli. – Do ta vras unë!»

¹⁶Kur hynë në shtëpi, lajmëtarët gjetën në shtrat vetëm perëndinë e shtëpisë dhe lëkurën e dhisë. ¹⁷Shauli thirri të bijën dhe e vuri para përgjegjësive: «Përse më ke mashtruar dhe lejove armikun tim të betuar që të ikte?» Por Mihala iu përgjigj: «Ai më kërcënoi dhe tha se do të më vraste po të mos e lija të ikte.»

Shauli te profetët në Ramë

¹⁸Ndërkohë, Davidi arriti të ikte. Shkoi te Samueli në Ramë dhe i tregoi se çfarë i kishte bërë Shauli. Pastaj hyri bashkë me Samuelin në koloninë e profetëve dhe ndenji atje. ¹⁹Kur i thanë Shaulit se Davidi ishte në koloninë e profetëve në Ramë, te Samueli, ²⁰ai dërgoi menjëherë disa lajmëtarë për ta arrestuar. Ata arritën atje kur grupi i profetëve po kërcente dhe po këndonte në ekstazë. Edhe Samueli, si kryetar i tyre, ishte aty. Sapo arritën burrat e Shaulit, Shpirti i Perëndisë ra mbi ta dhe ata ranë në të njëjtën gjendje si profetët. ²¹Kur e njoftuan Shaulin për këtë, dërgoi lajmëtarë të tjerë, por edhe atyre iu ngjiti ekstaza e profetëve. E njëjta gjë i ndodhi edhe grupit tjetër që dërgoi Shauli.

²²Atëherë Shauli vendosi të shkante vetë. Pranë sternave të mëdha të Sehut, pyeti për vendqëndrimin e Samuelit dhe të Davidit. Njerëzit që ndodheshin aty, i treguan rrugën për në shtëpinë e profetëve në Ramë. ²³Gjatë rrugës, Shpirti i Perëndisë e vuri edhe atë në ekstazë dhe në atë gjendje ai bëri rrugën deri në Ramë. ²⁴Atje u zhvesh, thirri dhe u vërtit para Samuelit, derisa ra përtokë i rraskapitur. Pjesën tjetër të ditës dhe gjithë natën mbeti i zhveshur dhe i shtrirë përdhe. Kjo është prejardhja e shprehjes: «Mos ka luajtur mendsh edhe Shauli bashkë me profetët?»

Jonatani ndihmon Davidin

20 Davidi iku nga Rama dhe shkoi te Jonatani. «Ç'i kam bërë atit tënd? – e pyeti. – Përse do të më vrasë? Pse më dënon?»

²«S'do të të vrasë – iu përgjigj Jonatani. – Kjo nuk është e mundur. Ai gjithnjë më tregon se ç'ka ndër mend të bëjë, madje deri në hollësitë më të vogla. Përse do të ma fshihte këtë gjë? Më beso, nuk është e vërtetë.»

³«Mos harro se ati yt e di se ti je miku im më i mirë – kundërshtoi Davidi. – Ai do që ti ta ruash këtë ndjenjë, prandaj nuk të thotë gjë. Betohem për Zotin që vepron dhe për ty: jeta ime tani varet në fije të perit.»

⁴«Më thuaj, çfarë mund të bëj për ty?» – iu lut Jonatani. ⁵Atëherë Davidi i tha: «Nesër është festa e hënës së re – mbreti më pret mysafir në tavolinën e tij. Në qoftë se je dakord, do të qëndroj larg shtëpisë dhe deri në mbrëmje do të fshihem aty rrotull. ⁶Kur ati yt të më kërkohë, ti i thuaj: «Davidi m'u lut që ta falësh. Ai do të shkante në vendlindjen e tij, në Bet-Lehem, ku klani i tij kremton festën vjetore të flijimit. Ai nuk kishte kohë dhe nuk arriti të të lajmëronte.» ⁷Në qoftë se ati yt thotë: «Mirë», atëherë nuk më pret asnjë rrezik. Por, në qoftë se zemërohet, atëherë ta dish se është i vendosur për të më vrarë. ⁸Të lutem, ma bëj këtë nder! Mendo për lidhjen e miqësisë që kemi bërë para Zotit. Në qoftë se jam me të vërtetë fajtor, atëherë më vrit vetë. Mos më dorëzo tek ati yt!»

⁹Jonatani iu përgjigj: «Si mund ta mendosh një gjë të tillë? Në qoftë se shoh që ati im ka ndër mend të të

vrasë, menjëherë do të të lajmëroj për këtë.» ¹⁰Davidi pyeti përsëri: «Si mund ta marr vesh se çfarë ka thënë ati yt dhe nëse u zemërua?»

¹¹«Eja të dalim jashtë, në fushë» – i propozoi Jonatani. Udhës ¹²i tha Davidit: «Të premtoj në emrin e Zotit, Perëndisë së Izraelit, se pasnesër, në këtë kohë, do ta vë atin tim në provë. Jam plotësisht i bindur se nuk ke asgjë për t'u frikësuar. Në rast të kundërt, do të të lajmëroj. ¹³Le të më dënojë Zoti, në qoftë se nuk të paralajmëroj. Në qoftë se ati im me të vërtetë ka vendosur të të vrasë, do të të lë të ikësh dhe të kesh mundësi që të shkosh deri në një vend të sigurt. Do t'i lutem Zotit që të të përkrahë, siç përkrahte edhe atin tim. ¹⁴Kur të vijë dita që të bëhesh mbret, mendo për të mirën që të kam bërë, e që e di vetëm Zoti, dhe ma fal jetën. ¹⁵Edhe pasardhësit e mi, le të jenë në kujdesin tënd, edhe atëherë kur Zoti do t'i ketë zhdukur të gjithë armiqtë e tu.» ¹⁶Këtë Jonatani ia vuri si detyrë Davidit dhe familjes së tij: «Zoti do të kërkojë llogari te bijtë e tu në qoftë se e shkel besëlidhjen tonë!» ¹⁷Pastaj shtoi: «Betohu se do ta mbash fjalën! Megjithatë, ti je shoku im më i ngushtë. Kujtohu se jemi vëllazëruar!»

¹⁸Jonatani u mendua pak dhe shtoi: «Nesër, në festën e hënës së re, do të vihet re mungesa jote, sepse vendi yt do të jetë bosh. ¹⁹Ti largohu nga qyteti dhe shko në jug, në vendin ku je fshehur dikur. Fshihu prapa gurit Ecel (Guri i Ndarjes) dhe prit aty gjer pasnesër. ²⁰Unë do të vij atje dhe do të lëshoj tri shigjeta në drejtimin tënd, sikur dua të qëlloj shenjën. ²¹Pastaj do të dërgoj shërbëtorin tim për të kërkuar shigjetat. Mbaj vesh me kujdes! Në qoftë se i thërras dhe i them: «Shigjetat gjenden më afër nga ana ime», atëherë mund të dalësh, sepse kjo, betohem për Zotin që vepron, do të thotë që për ty nuk ka asnjë rrezik. ²²Por në qoftë se i them: «Ato gjenden më larg», atëherë Zoti të dëbon dhe ti duhet të ikësh. ²³Por, mbaj mend çfarë i kemi premtuar njëri-tjetrit. Zoti është dëshmitari ynë, beja vlen përgjithmonë!»

Davidi duhet të largohet nga Shauli

²⁴⁻²⁵Davidi u fsheh sipas marrëveshjes. Ditën e hënës së re mbreti u ul në gosti në vendin e tij të zakonshëm – pranë murit. Avneri, komandanti i ushtrisë ishte ulur pranë tij, kurse Jonatani përballë. Vendi i Davidit mbeti i zbrazët. ²⁶Shauli nuk tha gjë, sepse mendoi: «Me siguri do t'i ketë ndodhur ndonjë gjë, dhe nuk ka arritur t'i plotësojë rregullat e pastërtisë.»

²⁷Por, ditën e dytë të festës, kur vendi i Davidit mbeti përsëri bosh, Shauli i tha të birit, Jonatanit: «Davidi e teproi! Pse nuk erdhi në gosti as dje e as sot?»

²⁸M'u lut mua të të kërkoj falje – iu përgjigj Jonatani. – Atij iu desh të shkojë me ngut në Bet-Lehem.

²⁹Klani i tij atje ka një festë me fljime. I vëllai e ftoi me këmbëngulje të merrte pjesë. Prandaj më tha mua: «Të lutem, lërmë të shkoj, që të vizitoj të afërmit.» Kjo është edhe arsyeja që nuk ka ardhur në tryezën tënde.»

³⁰Atëherë Shaulin e kapi inati: «Ti je bastard! E di mirë që ti ke lidhur miqësi me atë vagabond. Turp për ty dhe për nënën tënde! ³¹Sa të jetë gjallë ai, ti duhet të kesh frikë për jetën tënde dhe të mos kesh asnjë shpresë se një ditë mund të bëhesh mbret. Dërgo njerëz që ta marrin; ai duhet të vdesë!»

³²«Përse duhet të vdesë? – e pyeti Jonatani. – Ç'ka bërë?» ³³I zemëruar, Shauli ngriti heshtën drejt të birit, sikur donte ta shponte tejprtej. Jonatani e kuptoi se i ati kishte vendosur ta vriste Davidin. ³⁴U ngrit nga tryeza tërë zemërim. Atë ditë ai nuk mund të fuste gjë në gojë. Ishte i prekur thellë, sepse i ati e kishte fyer rëndë shokun e tij.

³⁵Mëngjesin tjetër Jonatani shkoi në vendin e caktuar. Me vete kishte vetëm një shërbëtor. ³⁶«Shko përpara, – e urdhëroi, – dhe kërko shigjetat që të lëshoj unë!» I riu shkoi përpara dhe Jonatani qëlloi me shigjetë para tij. ³⁷Kur arriti i riu në vendin ku kishte rënë shigjeta, Jonatani i thirri: «Shigjeta është më larg! ³⁸Mos u ndal, vrapo pas saj!» I riu ngriti shigjetën i habitur. ³⁹Vetëm Jonatani dhe Davidi e dinin çfarë do të thoshte kjo.

⁴⁰Jonatani ia dha shërbëtorit harkun dhe shigjetat dhe e nisi për në qytet. ⁴¹Kur ai u largua, Davidi doli nga skuta e tij prapa grumbullit të gurëve. U përkuul para Jonatanit dhe ra përmbys tri herë. Pastaj e puthi dhe të dy shpërthyen në lot.

⁴²«Shko në paqe! – i tha Jonatani. – Mbaj mend atë për çka i kemi betuar njëri-tjetrit para Zotit. Edhe pasardhësit tanë janë të lidhur me këtë besë përgjithmonë. Zoti është dëshmitari ynë!»

21 Davidi u nis me nxitim për rrugë dhe Jonatani u kthye në qytet.

²Gjatë rrugës për të ikur nga Izraeli, Davidi shkoi te prifti Ahimelek, në Nov. Prifti i doli përpara plot shqetësim: «Përse po vjen vetëm? Ku janë shoqëruesit e tu?»

³«Mbreti më ka ngarkuar me një detyrë, për të cilën askush nuk duhet të dijë gjë – i tha Davidi. – Me burrat e mi kam caktuar një vendtakim të fshehtë. ⁴Kam nevojë t'u jap shpejt diçka për të ngrënë. Çfarëdo që të kesh gati. Ndoshta pesë bukë, ose ç'të kesh tjetër!»

⁵«Me vete nuk kam bukë të zakonshme, por vetëm bukë që i janë kushtuar Zotit – kundërshtoi prifti. – Ato mund t'ua jap vetëm me kusht që njerëzit e tu të mos kenë fjetur me gra.»

⁶«Mos ki merak – iu përgjigj Davidi. – Kemi ditë që nuk kemi prekur grua me dorë. Njerëzit e mi, edhe kur dalin me mision të zakonshëm, i zbatojnë ritualet dhe e ruajnë veten të pastër, jo më kur dalin me mision të veçantë si ky.»

⁷Atëherë prifti ia dha bukët e shenjta që kishte hequr nga tavolina në shenjtërore, për t'i zëvendësuar me bukë të freskëta. ⁸Atë ditë, atje u ndodh rastësisht edhe edomasi Doegu, mbikëqyrësi i kopeve të Shaulit.

⁹«Mos ke këtu, ndoshta rastësisht, ndonjë shpatë ose ndonjë heshtë për mua? – e pyeti Davidi Avimelehun. – Kur u nisa, nuk arrita të marr armët e mia, sepse urdhri i mbretit më erdhi me vonesë.»

¹⁰«Po, – iu përgjigj prifti, – këtu kemi shpatën e filisteut, Goljatit, që ti e vrave në Luginën e Lisit. E ke atje në fund, të mbështjellë me një mantel prapa qeses së orakullit. Në qoftë se do, mund ta marrësh. Veç kësaj, këtu nuk ka armë tjetër.»

«Po, ma jep! – i tha Davidi. – Shpatë më të mirë se ajo nuk ka gjëkund.»

¹¹Po atë ditë, Davidi mori rrugën për të ikur sa më larg nga Shauli. Arriti tek Akishi, mbreti i Gatit.

¹²Oborrtarët e njohën dhe i thanë Akishit: «Ky është Davidi, mbreti i izraelitëve! Ky është ai, për të cilin brohoritet në valle: «Shauli ka vrarë një mijë armiq, kurse Davidi dhjetë mijë!» ¹³Davidi u tmerrua kur i dëgjoi këto fjalë, dhe i hyri frika për jetën e vet. ¹⁴Prandaj u shtir si i çmendur dhe sillej si i tërbuar, kur donin ta përmbanin. I binte derës dhe linte t'i rridhnin jarga në mjekër. ¹⁵Kur e pa kështu, Akishi u tha oborrtarëve: «Ju e shihni se ai është i çmendur! Përse e sillni tek unë? A nuk kemi mjaft të çmendur këtu? Le të tërbohohet gjetkë. Në shtëpinë time nuk e dual!»

Davidi gjen mercenarë të tjerë

22 Davidi iku nga Gati dhe u fsheh në një shpellë afër qytetit Adullam. Kur klani i Davidit e mori vesh ikjen e tij, shkuan e u bashkuan me të edhe vëllezërit dhe të afërmit e tjerë. ²Me Davidin u lidhën edhe disa njerëz të përndjekur, të tjerë që ishin të mbytur në borxhe ose të dëshpëruar dhe u bënë gjithsej rreth 400 burra. Davidi u bë udhëheqësi i tyre.

³Që andej shkoi në Micpë në vendin e Moavit, dhe iu lut mbretit të moavasve: «Të lutem, lejoji prindërit e mi të vijnë këtu dhe të qëndrojnë tek ti, derisa të marr vesh se ç'kërkon Perëndia prej meje.» ⁴Mbreti pranoi dhe Davidi i çoi prindërit të rrinin në oborrin mbretëror të moavasve. Vetë Davidi qëndroi i fshehur në malësi, ku nuk e arrinin dot.

⁵Por profeti Gad i dha urdhër Davidit: «Mos rri në malësi. Kthehu në vendlindjen tënde, në Judë.» Davidi e dëgjoi dhe u shpërngul në Jaar-Heret.

Shauli hakmerret kundër priftërinjve të Novit

⁶Burrat e Shaulit e zbuluan vendin ku rrinte Davidi me burrat e tij. Për këtë njoftuan mbretin menjëherë. Ai ishte ulur në një sukë pranë Giveas nën tamarisk, me heshtë në dorë. Shpura i qëndronte përreth.

⁷«Dua t'ju them diçka – u bërtiti Shauli. – Ju mendoni se ky judeas do t'ju japë fusha dhe vreshta nga ato të fisit të Benjaminsit dhe do t'ju bëjë kapitenë e kolonelë! ⁸Ju të gjithë keni konspiruar kundër meje! Askush nuk më ka thënë se biri im ishte lidhur me birin e Jishait. Asnjëri prej jush nuk e çan kokën për mua dhe nuk më ka treguar se Davidi, njëri prej njerëzve të mi, në këtë moment kërkon rast për të më vrarë dhe se biri im e ka nxitur për këtë!»

⁹Ndër komandantët e Shaulit ishte edhe një edomas me emrin Doeg. Ai i tha Shaulit: «E pashë Davidin kur shkoi te prifti Ahimelek, biri i Ahituvit, në Nov. ¹⁰Prifti mori udhëzime nga Perëndia për Davidin dhe i dha për të ngrënë; i dorëzoi edhe shpatën e filisteut, Goljatit.»

¹¹Shauli dërgoi burra të merrnin Ahimelekun, gjithë farefisin e tij dhe mbarë priftërinë e Novit. ¹²«Kam një fjalë për të të thënë» – i bërtiti Ahimelekut. «Urdhëro, o zoti im!» – iu përgjigj Ahimeleku. ¹³«Ti ke konspiruar me birin e Jishait kundër meje! – i kërcënoi Shauli. – Si ndodhi që i dhe bukë, si dhe një shpatë dhe kërkove udhëzime për të nga Zoti? A e di se ai pret një rast për të më vrarë?»

¹⁴«Po Davidi është oborrtari më besnik që ke! – iu përgjigj Ahimeleku. – Ai është dhëndri yt dhe udhëheqës i trupave të tu të zgjedhura, dhe secili në oborr tregon nderimin më të lartë për të.»

¹⁵S'ishte hera e parë që mora nga Zoti një udhëzim për të. E pikërisht unë paskam konspiruar kundër teje? Ti dyshon pa të drejtë për mua dhe për farefisin tim; nuk kam ditur asgjë për të.»

¹⁶Por Shauli vendosi: «Ti duhet të vdesësh! Ti dhe mbarë familja jote.» ¹⁷Ai u dha urdhër rojeve: «Rrethojini priftërinjtë e Zotit dhe vritini! Ata janë lidhur me Davidin. Ata e dinin fare mirë se ai fshihej prej meje dhe nuk më kanë treguar vendndodhjen e tij.»

Por rojtarët kishin frikë t'i vritnin priftërinjtë e Zotit. ¹⁸Atëherë Shauli i tha edomasit, Doegut: «Afrohu! Ti, vritil!» Doegu i vrau priftërinjtë pa ngurruar, 85 veta, që kishin leje të mbanin përparësinë priftërore.

¹⁹Përveç kësaj, Shauli urdhëroi që të vritnin me shpatë të gjithë banorët e Novit, qytetit priftëror: burra, gra dhe fëmijë. Ai urdhëroi të thernin edhe bagëtinë e trashë, gomarët, delet dhe dhitë.

²⁰Vetëm një djalë i Ahimelekut, Avjatarit, ♦ mund të shpëtonte. Ai iku te Davidi ²¹dhe i tregoi se Shauli i kishte vrarë të gjithë priftërinjtë e Zotit. ²²Davidi e ngarkoi veten me faj për vdekjen e tyre dhe i tha Avjatarit: «Kur e pashë atë ditë Doegun në Nov, e mora me mend se do t'ia lajmëronte Shaulin. Jam fajtor! Mbarë familjen tënde e kam në ndërgjegje! ²³Tani qëndro këtu dhe mos ki frikë. Mund të mbështetesh tek unë, sepse Shauli na kërkon edhe mua edhe ty.»

♦ Në këtë mënyrë Davidi fitoi përkrahjen e priftërisë. Avjatarit do të bëhej më vonë kryeprift në Jerusalem.

Davidi çliron Keilën dhe duhet të vazhdojë ikjen e tij

23 Davidit i erdhi lajmi që filistenjtë e kishin sulmuar qytetin Keila dhe i kishin vjedhur grurin në lëmë. ²Para se të merrte një vendim, Davidi pyeti Zotin: «A duhet të sulmoj? A do t'i dëboj filistenjtë?» Përgjigjja që mori ishte: «Sulmo pa frikë se do t'i dëbosh filistenjtë dhe do ta çlirosh qytetin.»

³Mirëpo njerëzit e tij kishin frikë dhe i thanë: «Edhe këtu në Jude është shumë rrezik. A duhet medoemos të shkojmë në Keilë për të luftuar kundër filistenjve?» ⁴Atëherë Davidi e pyeti Zotin edhe një herë tjetër dhe ai iu përgjigj: «Mos ngurro më! Shko në Keilë! Do t'i shtiesh filistenjtë në dorë.»

⁵Davidi shkoi me njerëzit e tij në Keilë dhe i sulmoi filistenjtë. E dëboi bagëtinë e tyre të trashë dhe u shkaktoi disfatë të rëndë. Kështu e çliroi qytetin. ⁶Në Keilë Davidi takoi priftin Avjatar, birin e Avimelekut, kur ishte duke ikur prej Shaulit. Ai kishte me vete qesen e orakullit. ⁷Kur e mori vesh Shauli se Davidi kishte shkuar në Keilë, u gëzua dhe tha me vete: «Tani Perëndia ma solli në dorë. Ai ra në grackë, sepse u mbyll në një qytet me mure dhe me kulla.» ⁸U bëri thirrje mbarë izraelitëve që të rroknin armët dhe donte ta rrethonte Davidin në Keilë bashkë me njerëzit e tij.

⁹Kur vuri re se përgatitjet e Shaulit për luftë drejtoheshin kundër tij, i dha urdhër priftit Avjatar, të sillte qesen e orakullit. ¹⁰Pastaj iu drejtua Zotit: «O Zot, Perëndia e Izraelit! Kam dëgjuar se Shauli ka ndër mend të vijë këtu për ta shkatërruar qytetin, dhe kjo për hirin tim. ¹¹Kam frikë se mos njerëzit e Keilës më dorëzojnë tek ai. A do të vijë Shauli me të vërtetë? Të lutem, o Zot, ti Perëndia e Izraelit, më jep përgjigje!» Zoti i dha Davidit lajmin: «Do të vijë!» ¹²Davidi e pyeti edhe një herë: «Po banorët e qytetit, ç'do të bëjnë? A do të na dorëzojnë mua dhe njerëzit e mi tek ai?» «Po» – erdhi përgjigjja. ♦

¹³Atëherë Davidi dhe njerëzit e tij, rreth gjashtëqind veta, e lanë qytetin dhe u larguan, duke u fshehur nëpër vende që nuk binin në sy. Kur Shauli mori vesh që Davidi ishte larguar nga Keila, e prapësoi fushatën e tij.

♦ Ata nuk donin të merrnin pjesë në fatin e qytetarëve të Novit, të cilët Shauli i kishte vrarë.

Davidi tradhtohet, por shpëtohet pikërisht në kohë

¹⁴Davidi kishte zënë vend në male të paarritshme, afër qytetit Zif. Shauli e ndiqte atë tërë kohën, por nuk mund ta kapte, sepse e mbronte Perëndia. ¹⁵Davidi e dinte fare mirë se Shauli kishte dalë për ta vrarë. Gjatë kohës që Davidi ishte në Horeshë, në shkretëtirën e Zifit, ¹⁶biri i Shaulit, Jonatani, u nis për ta takuar. I dha zemër Davidit, duke i thënë të mbështetej në ndihmën e Perëndisë ¹⁷dhe i tha: «Mos ki frikë! Ati im nuk do të të bëjë asnjë dëm. Ti do të bëhesh mbret mbi Izraelin dhe unë do të jem njeriu i dytë pas teje. Ti e njeh fare mirë atin tim.» ¹⁸Të dy u vëllazëruan dhe e thirrën Zotin për dëshmitar. Pastaj Jonatani u kthye në shtëpi, ndërsa Davidi ndenji në Horeshë. ¹⁹Disa njerëz nga Zifi shkuan te Shauli, në Give dhe e tradhtuan Davidin. Ata i thanë Shaulit «Davidi është i fshehur në krahinën tonë, pranë Zifit, në një vend që mezi arrihet. Vendi ndodhet afër Horeshës, në malin Hahila, në jug të shkretëtirës së Judës. ²⁰Mjafton që të vish, o mbret, dhe ne do të të njihmojmë që ta shtiesh në dorë.» ♦

²¹«Zoti do t'ju shpërblejë juve që doni të më ndihmoni – u tha Shauli. ²² – Shkoni dhe merrni të dhëna të sakta, gjejini ku rri dhe kush e ka parë. Kam dëgjuar se ai është shumë dinak. ²³Zbuloni të gjitha skutat ku mund të fshihet dhe kur të jeni plotësisht të sigurt, ejani përsëri këtu. Atëherë do të vij unë me ju. Në qoftë se nuk është larguar nga vendi, do t'i bie në gjurmë, edhe sikur të më duhet ta kërkoj nëpër gjithë Judën».

²⁴Njerëzit u kthyen në Zif dhe Shauli i ndoqi pas. Ndërkohë, Davidi dhe njerëzit e tij rrinin në krahinën e Maonit, në një luginë të mënjanuar në jug të shkretëtirës së Judës. ²⁵Davidi e mori vesh që Shauli dhe njerëzit e tij kishin rënë në gjurmë, prandaj u largua edhe më në jug, deri në qoshen shkëmbore të shkretëtirës afër Maonit. Shauli i ndoqi këmba-këmbës.

²⁶Vetëm një mal i ndante nga njëri-tjetri. Shauli shkante buzës së njërës rrëpirë, kurse Davidi dhe njerëzit e tij buzës së tjetrës. Davidi u mundua shumë për t'u ikur ndjekësve të tij, por ishte pothuajse i rrethuar.

²⁷Pikërisht në këtë kohë, një lajmëtar u paraqit para Shaulit dhe i tha: «Filistenjtë kanë depërtuar në vend dhe po plaçkitin gjithçka. Na ndihmoni sa më parë!» ²⁸Atëherë Shauli hoqi dorë nga ndjekja. Prandaj që nga ajo kohë ai mal quhet «Shkëmb ndarës».

♦ Davidi, me 600 burrat e tij, ishte kanosje për furnizimin e ushqimeve të tyre.

Shaulin e turpëron Davidi

24 Që andej, Davidi u tërhoq në malet gati të paarritshme pranë En-Gediut. ²Ndërkohë, Shauli i shpartalloi filistenjtë dhe i nxori jashtë vendit të tij. Kur u kthye fitimtar, i thanë: «Davidi është tani në malet pranë En-Gediut.» ³Shauli mori me vete 3.000 prej luftëtarëve më të mirë nga mbarë Izraeli dhe u nis për të kërkuar Davidin.

Davidi dhe njerëzit e tij kishin zënë vend në lindje të shkëmbit të Dhisë së Egër, ⁴në një shpellë afër

vathëve të deleve. Kur Shauli kaloi aty pranë, ndaloi dhe hyri vetëm në shpellë për të bërë nevojën. Davidi dhe njerëzit e tij rrinin galiç në fund të shpellës.

⁵«Tani ke rastin më të volitshëm! – i pëshpëritën njerëzit e tij Davidit. – Ti e di që Zoti të ka premtuar se do të t'i dorëzojë të gjithë armiqtë që ke! Tani mund të hakmerresh kundër Shaulit.»

Davidi iu afrua tinëz dhe ia preu Shaulit një copë nga rroba që kishte veshur. ⁶Por atë e vrau ndërgjegjja, sepse kishte guxuar të prekte mbretin. ⁷U tha njerëzve të tij: «Perëndia më ruajtë, që të mos vë duart mbi zotin tim! Megjithatë, ai është mbreti që e ka emëruar vetë Perëndia!» ⁸I qortoi njerëzit e tij dhe ua ndaloi t'i bënë keq Shaulit.

Kur Shauli doli nga shpella, ⁹Davidi doli menjëherë pas tij dhe i thirri: «Zoti im dhe mbreti im!» Shauli u kthye dhe Davidi ra përmbys, plot respekt, para tij ¹⁰duke i thënë: «Përse të është mbushur mendja se dua të të shkatërroj?» ¹¹Sot mund të bindesh për të kundërtën. Këtu në shpellë, Zoti të vuri në duart e mia. Njerëzit e mi më nxitën të të vritja, por unë të kam kursyer. Nuk doja të vija dorë mbi zotin tim, mbi mbretin që ka zgjedhur Zoti. ¹²Po, të nderoj si atin tim. Ja, ti tani je në duart e mia! Po të doja, mund të të vrisja. Por unë nuk mund ta bëja këtë, prandaj vetëm sa preva këtë copë prej rrobës sate. Nga kjo mund ta kuptosh se nuk jam tradhtar dhe nuk dua të të bëj keq. Nuk të kam bërë asgjë, e megjithatë ti më ndjek për të më vrarë. ¹³Zoti le të gjykojë ndërmjet nesh! Le të të dënojë për padrejtësinë që më bën, por unë vetë nuk do ta ngre dorën kundër teje. ¹⁴Ti e di fjalën e urtë: «Vetëm kriminelët bëjnë krime.» Nuk dua të të bëj keq. ¹⁵Kë po ndjek? Mbreti i Izraelit gjuan një qen të ngordhur, po, një mizë! ¹⁶I dorëzohem Zotit. Le të vendosë Ai, kush midis nesh ka të drejtë. Le të luftojë Ai për mua dhe të më ndihmojë ta fitoj të drejtën time.»

¹⁷Kur mbaroi Davidi, Shauli e pyeti: «Vërtetë, ti je biri im, Davidi?», dhe shpërtheu në lot. ¹⁸Përmes lotësh që i rridhnin, i tha Davidit: «Më vjen turp prej teje. Ti je sjellë mirë ndaj meje, megjithëse të kam bërë keq.

¹⁹Kjo u duk edhe sot. Zoti më vuri në duart e tua, por ti nuk më vrave. ²⁰Si është e mundur që ta kesh armikun në dorë dhe ta lësh të të ikë? Zoti do të të shpërblejë për këtë. ²¹Unë e di, ti do të bëhesh mbret dhe do ta forcosh mbretërinë e Izraelit. ²²Prandaj, betohu para Zotit që nuk do t'i shfarosësh pasardhësit e mi dhe nuk do ta shuash plotësisht kujtimin tim!»

²³Davidi u betua. Pastaj Shauli u kthye në shtëpi. Davidi dhe njerëzit e tij u tërhoqën përsëri në male në vendin e tyre të strehimit.

Davidi si kryetar hajdutësh

25 Ndërkaq vdiq Samueli. Njerëz nga të gjitha anët e Izraelit u mbledhën në vendbanimin e tij në Ramë. Atje vajtuan vdekjen e tij dhe e varrosën. Pastaj Davidi u tërhoq në shkretëtirën e Paranit. ²

⁴Në krahinën e Maonit banonte një njeri shumë i pasur me emrin Naval, një pasardhës i Kalevit. Në kullotat pranë fshatit fqinj të Karmelit ai kishte 3.000 dele dhe 1.000 dhi. Gruaja e tij, Avigaila, ishte e bukur dhe e mençur, kurse ai ishte i pagdhundur dhe i poshtër.

Gjatë kohës që Davidi ishte në shkretëtirë, Navali shkoi në Karmel për të qethur delet. Kur e mori vesh Davidi, ⁵dërgoi tek ai dhjetë të rinj prej njerëzve të tij. U tha ta përshëndetnin ⁶dhe t'i thoshin: «Të uroj ty dhe familjes sate një vit të gëzuar. Kopetë e tua u shtofshin!» ⁷Dëgjova se po qeth delet. Dua t'ju kujtoj diçka. Barinjte e tu e kanë kullotat bagëtinë nën mbrojtjen e njerëzve të mi. Kurrë nuk i kemi bërë dëm asgjëje. Sa kohë kanë qenë në krahinën e Karmelit, nuk ka humbur asnjë dele. ⁸Pyeti vetë; ata mund të ta vërtetojnë. Prandaj priti mirë lajmëtarët e mi! Sot është një ditë feste për ty. Ki mirësinë t'i japësh shërbëtorit tënd besnik, Davidit, diçka që mund të kursesh.»

⁹Pasi ia thanë të gjitha këto, lajmëtarët e Davidit po pritnin. ¹⁰Por Navali u bërtiti: «Davidi? Kush është ky? Kurrë nuk kam dëgjuar për këtë njeri! Në ditët tona kemi mjaft skllëvër të arratisur. ¹¹Buka ime dhe uji im për të pirë si dhe kafshët e therura këtu janë caktuar për qethësit e mi të deleve, e jo për çdo vagabond që kalon pranë!»

¹²Burrat u kthyen te Davidi dhe e njoftuan për gjithçka. ¹³«Rrëmbeni shpatat!» – urdhëroi Davidi dhe mori shpatën e tij. Me katërqind veta u nis drejt Karmelit. Dyqind të tjerët i la për të ruajtur fushimin.

Gruaja e mençur e burrit pa mend

¹⁴Njëri prej shërbëtorëve të Navalit shkoi tek Avigaila. «Sapo ishin këtu lajmëtarët e Davidit – njoftoi. – E përshëndetën zotin tim, por ai vetëm i shau. ¹⁵⁻¹⁶Megjithatë, njerëzit e Davidit janë sjellë gjithnjë mirë ndaj nesh dhe kurrë nuk na kanë bërë asgjë të keqe. Ata ishin si një mur mbrojtës ditë e natë; asnjë dele nuk na u vodh, sa kohë që kopetë kullotnin afër tyre. ¹⁷Shiko, nëse ende mund të bësh gjë, ndryshe zoti ynë është i humbur. Edhe ne të gjithë bashkë me te. Ti e di se sa i poshtër është ai dhe se nuk dëgjon askënd.»

¹⁸Avigaila menjëherë urdhëroi të ngarkoheshin shpejt disa gomarë. Ajo mori dyqind bukë, dy rrëshiqa vere, pesë dele të therura, një qese me kokrra gruri të pjekura, njëqind racione rrush të thatë dhe dyqind racione fiq të thatë. ¹⁹Ajo u dha urdhër shërbëtorëve të saj që të ecnin përpara me gomarët, ndërsa ajo do t'i ndiqte nga pas. Burrit të saj nuk i tha asgjë për këtë.

²⁰Ajo hipi edhe vetë në gomar dhe ngiste pas tyre. Davidi dhe njerëzit e tij ishin shumë afër, por Avigaila

nuk mund t'i shihte, sepse ata i mbulonte e dala e një shkëmbi. Pas pak minutash ata do të dilnin përballë njëri-tjetrit. ²¹Davidi ziente përbenda. «Çfarë kopuku! – turfullonte gjithë inat. – I mbrojta kopetë e tij në stepa, nuk i kam marrë asnjë dele, i kam bërë vetëm mirë – e ja, si më falënderon për këtë! ²²Më ndëshkoftë Zoti, nëse deri nesër në mëngjes mbetet ndonjë i gjallë prej bandës së tij!»

²³Kur Avigaila e pa Davidin që po i afrohej, zbriti menjëherë nga gomari, ra përmbys para tij ²⁴dhe qëndroi e shtrirë para këmbëve të tij. «Unë jam fajtorë për gjithçka, o zot! – tha ajo. – Të lutem, më dëgjo, që të sqaroj gjithçka! ²⁵Ajo që thotë burri im, Naval, nuk duhet marrë seriozisht. Ai është tamam siç e ka emrin. Emri i tij, Naval, do të thotë: budalla dhe i pabesë. Për fat të keq, nuk isha e pranishme kur erdhën lajmëtarët e tu. ²⁶Merre si shenjë të qiellit që po të zë rrugën! Është Zoti që të pengon të hakmerresh dhe të mos ngarkohesh me faj të rëndë. Naval nuk do t'i shpëtojë ndëshkimit të tij. Të gjithë armiqtë e tu, që duan të të bëjnë keq, le ta pësojnë si ai! ²⁷Të lutem, o zot! Pranoje këtë dhuratë që të kam sjellë me vete dhe ndaje mes njerëzve të tu! ²⁸Unë të nënshtrohem. Më fal, që jam e guximshme që të të zë rrugën. E di që Zoti do të të bëjë mbret dhe dinastia jote do të qëndrojë përgjithmonë. Ti je njeriu me anë të të cilit Zoti ka bërë luftërat e veta, prandaj askush nuk mund të të qortojë për jetën tënde. ²⁹Nëse dikush të ndjek, dhe ka ndër mend të të vrasë, ai nuk mund të të bëjë keq, sepse Zoti do ta ruajë jetën tënde ashtu siç ruhet në qese një gur i çmuar, kurse jetën e armiqve të tu Zoti do ta flakë tej, ashtu siç flaket një gur me hobe. ³⁰E, kur Zoti t'i ketë plotësuar të gjitha premtimet e tij dhe të ta ketë dhënë mbretërimin mbi Izraelin, ³¹ti do të gëzohesh, sepse ke ndërjegje të pastër, se nuk e fitove me forcë të drejtën tënde dhe se nuk ke derdhur gjak pa arsye. Atëherë mendo edhe për mua, shërbëtoren tënde, kur Zoti të të ketë ngritur aq lart.»

³²«E falënderoj Zotin, Perëndinë e Izraelit, që të ka dërguar për të më dalë përpara në këtë moment. ³³Të falënderoj edhe ty, se je sjellë me kaq kujdes. Ti më ke ruajtur dhe ke bërë që të mos hakmerrem siç kisha vendosur e të mos ngarkohem me faj të rëndë. ³⁴Betohem për Zotin, Perëndinë e Izraelit, i cili më ka ruajtur që të mos bëj keq, po të mos më dilje përpara kaq shpejt, asnjëri prej njerëzve të Navalit nuk do të kishte mbetur i gjallë gjer nesër në mëngjes.» ³⁵Davidi i mori dhuratat e Avigailës dhe i tha: «Kthehu lirisht në shtëpi. Ajo, për të cilën më je lutur, do të plotësohet.»

³⁶Kur Avigaila u kthye në shtëpi, Naval ishte shtruar në gosti me njerëzit e vet dhe po festonte si mbret. Ishte në qejf dhe plotësisht i dehur, prandaj ajo nuk i tha gjë. ³⁷Vetëm të nesërmen në mëngjes, kur u bë përsëri esëll, ajo i tregoi çfarë kishte ndodhur. Kur e dëgjoi, Navalit i ra pika, dhe nuk mund të lëvizte më.

³⁸Dhjetë ditë më vonë Zoti i shkaktoi një goditje të re dhe ai vdiq.

³⁹Kur e mori vesh Davidi, tha: «Falënderit Zotit! Ai e ka zbatuar të drejtën time dhe e ka ndëshkuar Navalin për paturpësinë e tij. Më ka ruajtur që të mos e ngarkoj shpejt me faj. Ai bëri që Navalit t'i binte mbi kokë e keqja e vet.» Pastaj Davidi çoi njerëz ta merrnin Avigailën dhe t'i luteshin të bëhej gruaja e tij.

⁴⁰Kur lajmëtarët arritën tek Avigaila në Karmel dhe i thanë fjalët e Davidit, ⁴¹ajo u përkul thellë para tyre dhe u tha: «Unë jam skllavja e tij dhe jam gati t'ua laj këmbët shërbëtorëve të zotit tim.»

⁴²Shpejt u përgatit për rrugë dhe u ul në gomarin e saj. E shoqëronin pesë shërbëtorë. Ajo shkoi pas lajmëtarëve të Davidit dhe u bë gruaja e tij.

⁴³Davidi tani kishte dy gra. Më parë, ai ishte martuar me Ahinoamën prej Jizreelit. ⁴⁴Gruaja e tij e parë ka qenë Mihala, e bija e Shaulit. Por, më pas, Shauli ♦ e martoi të bijën me Paltiun, njërin prej bijve të Lajishit nga Gallimi.

♦ Kështu kërkoi të largonte çdo pretendim për fronin. Davidi lidh martesë politike me familjet me influencë në fisin e Judës. Vrasja e Navalit do të kishte pasur pasojat e kundërta.

Davidi e turpëron Shaulin për herë të dytë

26 Disa njerëz nga Zifi shkuan te Shauli në Give dhe i treguan ku ishte fshehur Davidi. «Ai është në malin Hahila, në jug të shkretëtirës së Judës» – thanë. ²Shauli u nis menjëherë për në Zif, që të kapte Davidin. Mori me vete 3.000 prej njerëzve të tij më të mirë. ³Kur arritën te mali Hahila, ata ngritën kampin pranë rrugës. Davidi e mori vesh ⁴dhe dërgoi zbulues për ta vërtetuar këtë. ⁵Pastaj shkoi vetë dhe pa fushimin. Njerëzit e Shaulit ishin shtrirë në një rreth të madh. Në mes kishin rënë të flinin mbreti dhe komandanti i tij, Avneri.

⁶Për ta shoqëruar, Davidi kishte marrë me vete hitasin Ahimelek dhe Avishain, vëllanë e Joavit. «Do të futem në kamp fshehtas – u tha Davidi. – Kush prej jush do të vijë me mua?» «Unë» – iu përgjigj Avishai.

⁷Kur u errësua, të dy hynë tinëz në kamp dhe duke kaluar pranë ushtarëve dhe Avnerit, që flinin, arritën gjer te Shauli. Mbreti kishte rënë në gumë të thellë. Heshhtë e tij e kishte ngulur në tokë, pranë kokës.

⁸Avishai i pëshpëriti Davidit: «Sot Zoti na e ka dorëzuar armikun tënd! Do ta shpoj tejprtej me heshtën e tij dhe do ta ngul në tokë. Mjafton vetëm një goditje!»

⁹Por Davidi nuk pranoi: «Mos i bëj keq! Zoti e ka bërë mbret. Ai do të të kërkojë llogari po ta vrasësh ¹⁰Të lutem, lëre! Vetëm Zotit i përket ta ndëshkojë. Ai mund të bëjë që Shauli të vdesë me vdekje natyrore ose të vritet në luftë. ¹¹Le të më ruajë Zoti, që të mos vë duart mbi mbretin, që Ai vetë e ka emëruar. Por, merr shpejt heshtën dhe shtambën e tij – dhe eja të ikim!» ¹²Pa vënë re askush, morën me vete heshtën dhe

shtambën e Shaulit dhe dolën nga kampi. Askush nuk u zgjua, sepse Zoti kishte bërë që të binin të gjithë në një gjumë të thellë.

¹³Davidi dhe Avishai zbritën në luginë dhe pastaj u ngjitën në mal, në anën tjetër të luginës. Kur arritën në një vend të sigurt, Davidi ndaloi¹⁴dhe thirri në drejtim të kampit: «Avner, a më dëgjon?» «Kush guxon ta shqetësojë mbretin?» – ia ktheu Avneri. ¹⁵«Ti je burrë, Avner! – iu përgjigj Davidi. – Në të gjithë Izraelin nuk ka ushtarak që mund të matet me ty! Atëherë përse nuk e ke ruajtur mirë zotin tënd, mbretin? Sapo ishte dikush në kamp, i cili mund ta ketë vrarë. ¹⁶Zoti më faltë, por nuk bën mirë që tregohesh kaq i pakujdesshëm! Ju të gjithë meritoni vdekjen, sepse nuk e keni mbrojtur zotin tuaj, mbretin, që vetë Zoti e ka emëruar. Shiko dhe bindu vetë! Atij i kanë marrë heshtën dhe shtambën që i kishte pranë kokës!»

¹⁷Shauli e njohu zërin dhe thirri: «Ti je, o biri im, David?» «Po, o zoti im dhe mbreti im!» – iu përgjigj Davidi.

¹⁸Pastaj shtoi: «Përse më ndjek? Çfarë të kam bërë? Cili është faji im?» ¹⁹Më dëgjo, o mbreti im. Dikush të ka bërë armikun tim. Në qoftë se është Zoti, duhet ta pajtojmë duke i kushtuar një fli; por në qoftë se janë njerëz, ata le t'i ndëshkojë Zoti për këtë! Ata duan të më largojnë nga populli i Zotit dhe të më detyrojnë t'u shërbej të huajve. ²⁰Mos lejo që të vdes në vend të huaj, larg Zotit! Përse ke dalë të më gjuash si thëllëzën në male? Mbreti i Izraelit ka dalë për të kapur një plesht.»

²¹Shauli iu përgjigj: «Nuk veprova drejt. Kthehu, David, biri im! Ti sot më ke ruajtur jetën. Nuk do të të bëj më asnjë të keq. E shoh se sa budalla paskam qenë! Para teje kam bërë faj të rëndë.»

²²Davidi e dëgjoi, pastaj i tha: «Le të vijë njëri prej njerëzve të tu dhe të marrë heshtën, o mbreti im. ²³⁻²⁴Por mos harro se Zoti e shpërblen atë që jeton sipas urdhërimeve të tij. Sot të ka dorëzuar në duart e mia, por unë nuk desha t'i bëja keq mbretit, që Ai vetë e ka emëruar. Ai do të shpëtojë edhe jetën time dhe do të më lehtësojë nga të gjithë hallet dhe rreziqet.» ²⁵«Perëndia është në anën tënde, o biri im – i tha Shauli. – Ty, David, gjithçka do të të shkojë mbarë.»

Pastaj u ndanë: Davidi shkoi te njerëzit e tij dhe Shauli u nis për në shtëpi.

Davidi kërkon strehim tek armiqtë e Izraelit

27 Davidi e kishte kuptuar se një ditë mund të binte në duart e Shaulit. «Më mirë është të kërkoj strehim te filistenjtë – tha me vete. – Vetëm atje mund të jem i sigurt nga Shauli. Sa kohë që do të jem në Izrael, ai do të më kërkojë vazhdimisht.» ²Prandaj Davidi, me gjashtëqind njerëzit e tij, shkoi tek Ahishi, biri i Maoahut, dhe mbreti i Gatit. ³Familjet e tyre i morën me vete. Edhe Davidi kishte me vete dy gratë e tij, Ahinoamën dhe Avigailën. Ahishi u dha banesa në qytetin Gat. ⁴Kur mori vesh se Davidi kishte ikur në Gat, Shauli hoqi dorë nga ndjekja e tij e mëtejshme.

⁵Pas disa ditësh, Davidi i tha Ahishit: «Në qoftë se më beson, më lejo të shkoj e të banoj në qytetet e tjera të krahinës sate. Pse të rri këtu në kryeqytet?»

⁶Ahishi i besoi dhe i dha menjëherë qytetin Ciklag. ♦ Prandaj ky qytet bën pjesë, edhe sot, në territorin e mbretërve të Judës. ⁷Në krahinën e filistenjve Davidi banoi një vit e katër muaj.

♦ Ky qytet gjendej afër kufirit me Judën, por gjithashtu afër kufirit me armiqtë e Judës. Inkursionet e mundësonin Davidin të ushqente ushtrinë e tij të vogël.

Loja e dyfishtë e Davidit

⁸Kështu, Davidi me njerëzit e tij shkoi në Ciklag. Që andej, Davidi ndërmori sulme për të plaçkitur fise fqinje të Judës, geshurasit, girsasit dhe amalekasit që banonin në krahinën midis Telemit, shkretëtirës së Shurit dhe deri në kufirin egjiptian. ⁹Ngado që shkante, Davidi i masakronte burrat dhe gratë, por delet, bagëtinë e trashë, gomarët dhe devet, si dhe veshjet, i merrte si plaçkë lufte. Kur kthehej, ¹⁰Ahishi e pyeste rregullisht: «A ke dalë përsëri sot për plaçkitje?» «Po, – i përgjigjej Davidi, – në krahinën jugore, në territorin e judeasve», ose, «në krahinën jugore, në territorin e jerahmeelasve», ose: «në krahinën jugore, në territorin e kenasve.» ¹¹Davidi nuk la asnjëri të gjallë në vendet ku bënte plaçkitje. Ai nuk çonte asnjë rob lufte në Gat, sepse kështu Ahishi do ta merrte vesh, se ç'bënte në të vërtetë Davidi me njerëzit e tij. Këtë gjë Davidi e bëri gjatë gjithë kohës që ndenji te filistenjtë. ¹²Ahishi kishte shumë besim te Davidi, sepse mendonte: 'Ai ka krijuar një urrejtje kaq të madhe te bashkatdhetarët e vet, saqë nuk i mbetet gjë tjetër veçse të rrijë në shërbimin tim.'

28 Kur filistenjtë i mblodhën përsëri trupat e tyre për të luftuar kundër Izraelit, ♦ Ahishi i tha Davidit: «A e ke të qartë se ti, bashkë me njerëzit e tu, duhet të vish me mua e të luftosh në anën tonë?»

²«Sigurisht – iu përgjigj Davidi. – Tani do të bindesh edhe vetë për shërbimin tim.» «Mirë, atëherë – i tha Ahishi. – Gjatë fushatës ti do të përgjigjesh për sigurimin tim personal.»

♦ Në kundërshtim me sa pritej, filistenjtë sulmuan në veri, për ta izoluar Shaulin nga fiset veriore. Shauli u desh të luftonte në rrafshinën e Jizreelit, dhe kjo e vuri në pozitën e papëlqeshme për shkak të karrocave filiste. Kishte nevojë për këshillë ushtarake urgjente, por nuk e gjeti.

Shauli kërkon këshillë te një i vdekur

³Samueli kishte vdekur dhe ishte varrosur në vendlindjen e tij në Ramë. Të gjithë njerëzit e Izraelit kishin marrë pjesë në vajtimin e vdekjes së tij. Ndërkaq, Shauli kishte dëbuar prej vendit të gjithë mediumët dhe falltarët.

⁴Filistenjtë, që kishin mobilizuar gjithë trupat e tyre, përparuan deri në Shunem dhe atje ngritën fushimin. Shauli u bëri thirrje burrave të Izraelit që të rroknin armët. Fushimin e ngritën në malin e Gilboas. ⁵Kur pa ushtrinë e filistenjve, Shauli u tmerrua dhe e lëshoi zemra. ⁶E pyeti Zotin se çfarë duhej të bënte. Por Zoti nuk i dha asnjë përgjigje, as me ëndërr, as me short e as me fjalën e profetit. ⁷Atëherë Shauli u dha urdhër njerëzve të tij: «Më kërkoni një grua që mund të thërrasë të vdekurit! Do të shkoj atje dhe do të shoh nëse ajo mund të më ndihmojë.»

«Në En-Dor ka një të tillë» – i thanë. ⁸Shauli u vesh me rroba të tjera, ndryshoi fytyrën, që të mos njihej, dhe u nis me dy shoqërues.

Kur arritën atje, ishte bërë natë. Shauli iu lut gruas: «Më parashiko të ardhmen! Ti di t'i thërrasësh të vdekurit e t'i bësh që të kthehen nga bota e tyre. Do të të them unë, cilin duhet të thërrasësh.»

⁹«Po ti e di se vetë mbreti e ka ndaluar një gjë të tillë – iu përgjigj gruaja. – Ai i ka dëbuar nga vendi të gjithë mediumët dhe falltarët. Ti do të më futësh në kurth për të më shkatërruar.»

¹⁰«Betohem për Zotin që vepron, nuk do të të ndodhë asgjë!» – iu përgjigj Shauli

¹¹«Kë duhet të thërras?» – e pyeti gruaja. «Samuelin!» – iu përgjigj Shauli.

¹²Kur gruaja e pa Samuelin, këlthiti dhe i tha Shaulit: «Përse më ke mashtruar? Ti je Shauli!»

¹³«S'ka gjë për t'u frikësuar – iu përgjigj mbreti. – Trego ç'po sheh!»

«Shoh se si ngrihet një shpirt nga toka» – tha ajo.

¹⁴«Si duket?» – e pyeti Shauli.

«Është një plak, – tha ajo, – dhe mban një mantel profeti.»

Nga kjo Shauli e kuptoi se ishte Samueli. Plot nderim e respekt, ra përmbys.

¹⁵«Përse më keni shqetësuar? – e pyeti Samueli. – Çfarë kërkon prej meje?» «Jam në ankth të madh – iu përgjigj Shauli. – Filistenjtë kanë marshuar kundër meje dhe Zoti më ka braktisur. As me ëndërr dhe as me fjalë profetike nuk më përgjigjet. Prandaj kam urdhëruar të të thërrasin. Më thuaj, çfarë duhet të bëj!»

¹⁶«Përse duhet të më pyesësh mua? – iu përgjigj Samueli. – Ti e sheh vetë: Zoti të ka kthyer shpinën dhe është bërë armiku yt. ¹⁷Tani ai po vë në jetë atë që shpalli nëpërmjet meje, po ta merr mbretërinë dhe po ia jep Davidit. ¹⁸Zoti të urdhëroi të zbatosh vendimin e tij për shkatërrimin e amalekasve. Meqë ti nuk e dëgjove, ¹⁹ai do të të dorëzojë ty dhe ushtrinë tënde te filistenjtë. Nesër, ti dhe bijtë e tu do të jeni me mua në botën e të vdekurve.»

²⁰Kur dëgjoi këtë Shauli, ra sa gjatë edhe gjerë përtokë, i mbërthyer nga një tmerr i vërtetë. Përveç kësaj, fuqitë iu prenë, sepse tërë ditën nuk kishte ngrënë asgjë. ²¹Gruaja iu afrua Shaulit dhe, kur pa se ishte shumë i tronditur, i tha: «O mbreti im! E kam përmbushur lutjen tënde, madje duke vënë në rrezik edhe jetën time. ²²E tani, mos më lër të lutem kot. Do të të sjell diçka për të ngrënë. Ti duhet t'i mbledhësh forcat, sepse ke rrugë për të bërë.» ²³Shauli kundërshtoi dhe nuk donte të hante. Por të dy shoqëruesit e tij dhe gruaja ngulën këmbë aq shumë, saqë ai u ngrit nga toka dhe u shtri në krevat. ²⁴Gruaja kishte një viç të majmë në stallë dhe e theri me nxitim. Pastaj mori pak miell, bëri brumë dhe poqi bukë. ²⁵Këto ua vuri Shaulit dhe shoqëruesve të tij përpara. Ata hëngrën dhe u nisën për rrugë po atë natë.

29 Filistenjtë e mblodhën gjithë ushtrinë e tyre pranë Afekut, kurse izraelitët e kishin fushimin pranë burimit para qytetit Jizreel. ²Mbretërit e filistenjve urdhëruan që trupat të parakalonin para tyre.

Luftëtarët e mbretit të Gatit formonin praparojën.

Kur komandantët e panë edhe Davidin duke parakaluar me njerëzit e tij, ³e pyetën Ahishin: «Ç'bëjnë këtu hebrejtë?» «Ky është Davidi, që më parë i ka shërbyer mbretit Shaul dhe tani ka një vit që është në shërbimin tim – u shpjegoi Ahishi. – Gjatë gjithë kohës që ka qenë në anën time, tek ai nuk kam gjetur asnjë të metë.»

⁴Por komandantët e filistenjve u inatosën dhe i dhanë urdhër Ahishit: «Ktheje mbrapsht! Le të rrijë në vendin që ia ke caktuar për vendbanim. Në asnjë mënyrë nuk duhet të vijë në luftë me ne, ndryshe, në mes të betejës ka rrezik që të kalojë në anën e armikut. Nuk do të gjente një rast më të mirë për t'u pajtuar me zotin e tij – mjafton që t'i vërë para këmbëve kokat tona!» ⁵Ky është ai, për të cilin u këndua: «Shauli ka vlarë një mijë armiq, kurse Davidi dhjetë mijë.»

⁶Ahishi e thirri Davidin pranë vetes dhe i tha: «Betohem për Zotin që vepron. Unë kam besim tek ti. Do të gëzohesha në qoftë se do të vije me mua në luftë, sepse tërë kohën që ke qenë me mua, nuk kam zbuluar asnjë pikë pabesie tek ti. Por mbretërit e tjerë nuk të zënë besë. ⁷Prandaj kthehu dhe sillu me urtësi! Mos bëj asgjë që mund të shkaktojë zemërimin e mbretërve.»

⁸Por Davidi iu përgjigj: «A e meritoj këtë trajtim? A ke parë ndonjë të metë tek unë që nga koha që jam në shërbimin tënd? Përse nuk më lejohet të vij me ty për të luftuar kundër armiqve të mi dhe zotit tim?»

⁹E di, e di, – iu përgjigj Akishi, – për mua ti je besnik si një engjell i Perëndisë, por komandantët e filistenjve kanë thënë: «Në asnjë mënyrë ai nuk duhet të vijë në luftë me ne!» ¹⁰Prandaj, përgatituni herët në mëngjes, ti dhe të gjithë ata që i kanë shërbyer Shaulit, dhe largohuni sapo të zbardhë agimi!»

¹¹Kështu, në agim, Davidi u nis për rrugë dhe u kthye, bashkë me njerëzit e tij, në vendin e filistenjve.

Ndërkohë, ushtria filiste përparoi në rrafshinën e Jizrëelit. ♦

♦ Zoti e hodhi poshtë vendimin e filistenjve dhe e shpëtoi Davidin nga një pozitë të pamundshme. Do të kishte qenë njollë në karakterin e tij po të luftonte kundër Shaulit. Kështu Davidi mbajti i pacënuar karakterin e tij.

Hakmarrja kundër amalekasve

30 Pas tri ditësh, ♦ Davidi dhe njerëzit e tij arritën në Ciklag; qyteti ishte bërë shkumb e hi. Amalekasit i kishin rënë krahinës jugore për ta plaçkitur dhe kishin shkretuar edhe Ciklagun.

²Nuk kishin vrarë asnjëri, por gratë dhe fëmijët i kishin marrë me vete si robër luftime. ³⁻⁴Kur e panë këtë tmerr, Davidi dhe njerëzit e tij qanë dhe thirrën derisa nuk patën më fuqi. ⁵Amalekasit kishin marrë rob edhe dy gratë e Davidit, Ahinoamën prej Jizrëelit dhe Avigailën, vejushën e Navalit prej Karmelit.

⁶Davidi ishte në hall të madh. Njerëzit e tij ishin të hidhëruar nga humbja e bijve dhe e bijave të tyre, prandaj e kërcënuan se do ta vritnin me gurë. Por besimi te Zoti, Perëndia e tij, i dha zemër. ⁷I tha priftit Avjatar të sillte qesen e orakullit. ⁸Pastaj e pyeti Zotin: «A duhet ta ndjek këtë bandë hajdutësh? A do t'i arrij?» «Ndiqi! – i erdhi përgjigja. – Do t'i arrish dhe do t'i shpëtosh robërit.»

⁹⁻¹⁰Davidi u nis menjëherë me 600 njerëzit e tij. Kur erdhën në Luginën e Besorit, dyqind prej tyre u ndalën, sepse ishin të rraskapitur. Me katërqind vetat e tjerë Davidi kaloi përroin dhe vazhdoi ndjekjen. ¹¹⁻

¹²Rrugës njerëzit e Davidit gjetën një të ri të uritur që nuk kishte ngrënë e pirë asgjë për tri ditë. Ata e sollën te Davidi dhe i dhanë bukë, ujë si dhe një racion fiku të thatë dhe dy racione rrush të thatë. Pasi i hëngri këto dhe e mori veten, ¹³Davidi e pyeti: «Nga vjen dhe si u ndodhe?»

«Jam egjiptian, skllav i një amalekasi – iu përgjigj i riu. – Zoti im më la këtu para tri ditësh, sepse isha i sëmurë. ¹⁴Ne i sulmuam filistenjtë në krahinën jugore, si dhe pasardhësit e Kalevit, që i takojnë Judës. Në rrugë bëmë shkumb e hi edhe Ciklagun.»

¹⁵Davidi e pyeti: «A mund të ma tregosh rrugën për te kjo bandë hajdutësh?»

Skllavi tha: «Betohu para Perëndisë se nuk do të më vrasësh dhe nuk do të më dorëzosh te zoti im! Vetëm atëherë do t'ju çoj te këta hajdutë.»

¹⁶Ai ua tregoi rrugën dhe ata i gjetën amalekasit të shpërndarë grupe-grupe nëpër gjithë krahinën. Hanin, pinin dhe festonin të gëzuar, sepse u kishin grabitur plaçkë të pasur filistenjve dhe judeasve. ¹⁷Davidi i sulmoi ata në agim, dhe lufta zgjati deri në mbrëmje. Të gjithë armiqtë u masakruan, vetëm 400 të rinj mund të iknin me deve. ¹⁸⁻¹⁹Davidi i liroi robërit, si dhe të dyja gratë e veta. Asnjëri nuk mungonte.

Njerëzit e tij i morën përsëri fëmijët e tyre. Atyre iu kthye gjithçka që u kishin grabitur amalekasit. ²⁰Delet, dhitë dhe bagëtinë e trashë të amalekasve Davidi i mori me vete. I vunë para bagëtisë tjetër duke thënë: «Kjo plaçkë i takon Davidit.»

♦ Kështu nuk mund ta paditnin Davidin se ishte shkaku i disfatës së Shaulit. Ai i shpërbleu qytetet e Judës jugore për mikpritjen që kishte gëzuar më parë dhe kështu fitoi përkrahjen e tyre kur hipi në fron. Përveç kësaj bëri atë që nuk kishte bërë Shauli: asgjësoi amalekasit. Ndryshe nga Shauli, ai mund të mbështetet te drejtimi i Zotit.

Për ndarjen e drejtë të plaçkitjes

²¹Afër Luginës së Besorit, u dolën përpara 200 burrat që kishin qënë të dërrmuar, kështu që Davidi i kishte lënë prapa, sepse ishin shumë të lodhur. Davidi i përshëndeti luftëtarët.

²²Por, në mes të atyre që kishin shkuar me Davidin, ishin edhe disa njerëz të poshtër dhe të këqij që i thanë Davidit: «Ata nuk kanë qenë me ne në luftë, prandaj nuk do t'u japim asgjë prej plaçkës. Ata duhet të gëzohen që po ua kthejmë shëndoshë e mirë gratë dhe fëmijët. T'i marrin ato dhe të zhduken sa më shpejt!»

²³«Kështu nuk bën, o vëllezërit e mi! – u tha Davidi. – Mbani mend atë që ka bërë Zoti për ne. Ai na ka mbrojtur dhe i ka lënë në dorën tonë këta hajdutë, që na kishin sulmuar. ²⁴Ajo që keni ndër mend nuk do t'i bëjë mirë askujt. Më e drejtë është që, kur njëri shkon në luftë, tjetri të mbrojë prapavijën dhe pajimet e kampit. Ndërsa plaçka e luftës duhet të ndahet me drejtësi.»

²⁵Që nga ajo ditë, kjo që bëri Davidi, u bë rregull në Izrael. Këtë rregull izraelitët i përbahen edhe sot.

²⁶Pas kthimit në Ciklag, një pjesë të plaçkës së luftës Davidi ua dërgoi si dhuratë pleqve të fisit të Judës, me të cilët kishte lidhje familjare. Të dërguarit e Davidit u thanë pleqve: «Davidi ju bën të fala! Këtu është një pjesë e plaçkës që ua ka marrë armiqve të Zotit.»

²⁷Dhurata të tilla dërgoi në Betel, në Ramot të krahinës jugore, në Jatir, ²⁸Aroer, Sifmot, Eshtemoa, ²⁹dhe Rakal, në qytetet e jerahmeelasve dhe kenasve, ³⁰në Hormë, Bor-Ashan, Atah ³¹dhe Hevron, si dhe në të gjitha vendet ku dikur, bashkë me njerëzit e tij, kishte gjetur strehim.

Vdekja e Shaulit

(1 Kron 10,1-12)

31 Filistenjtë sulmuan izraelitët dhe këta u shpartalluan dhe u tërhiqën në malin e Gilboas ♦ ku lënë të vdekurit e tyre. ²Filistenjtë e ndoqën nga afër Shaulin dhe bijtë e tij, dhe Jonatani, Avinadavi dhe

Malkishua, duke ikur, gjetën vdekjen.

³Rreth vetë Shaulit u zhvillua një luftë e ashpër, dhe kur harkëtarët e arritën, e plagosën rëndë. ⁴Atëherë Shauli i dha urdhër armëmbajtësit të tij: «Nxirre shpatën dhe më vrit! Ndryshe do të më vrasin këta paganë dhe do të tallen me trupin tim.» Por armëmbajtësi kishte frikë t'i bënte keq Shaulit. Atëherë Shauli mori shpatën e vet dhe ra mbi të.

⁵Kur armëmbajtësi e pa se Shauli kishte vdekur, ra edhe ai mbi shpatën e vet dhe i shkoi pas në vdekje. ⁶Kështu vdiqën në një të njëjtën ditë Shauli, të tre bijtë e tij, armëmbajtësi dhe të gjithë njerëzit e tij. ⁷Kur e morën vesh banorët e krahinës së rrafshinës së Jizreelit dhe të krahinës fqinje të Jordanit, se ushtria e Zotit ishte mundur dhe se Shauli dhe bijtë e tij ishin vvarë, ata braktisën vendbanimet e tyre dhe ikën. Filistenjtë përparuan dhe shtinë në dorë qytetet e tyre. ⁸Ditën pas betejës, filistenjtë i plaçkitën luftëtarët e rënë. Kështu, ata gjetën trupat e Shaulit dhe të tre bijve të tij në malësinë e Gilboas. ⁹Ata ia prenë kokën mbretit të rënë dhe ia zhveshën koracën. Urdhëruan që të dyja të dërgoheshin me lajmëtarë në tërë territorin e tyre dhe t'i tregoheshin popullit. Kështu, ata shpallën para perëndive dhe popullit të tyre lajmin e fitores. ¹⁰⁻¹²Pastaj e çuan koracën në tempullin e Astartesë. Kufomat e Shaulit dhe bijve të tij i varën në murin e qytetit Bet-Shan.

Kur banorët e Javeshit të Gileadit ♦♦ e morën vesh ç'kishin bërë filistenjtë me Shaulin dhe bijtë e tij, menjëherë u mblodhën të gjithë burrat e aftë për luftë dhe u nisën për në Bet-Shan. Natën, iu afruan mureve të qytetit, i zbritën të vdekurit nga muri dhe i morën me vete në Javesh. Atje trupat i dogjën, ¹³kurse eshtrat i varrosën nën një brukë para qytetit të tyre. Ata i vajtuan të vdekurit dhe agjëruan për ta një javë të tërë.

♦ Beteja do të ketë filluar në rrafshinën e Jizreelit, por kur izraelitët ikën në tokë më të lartë, filistenjtë i përdoqën duke përdorur harkëtarë, pasi karrocet e tyre nuk mund t'i ngjiteshin shpatit. ♦♦ Vepra e parë e Shaulit pas hipjes në fron kishte qenë shpëtimi i qytetit nga duart e mbretit amonas Nahash (shih kap. 12).